

7

เส้นหยวนผันถึงชาติก่อนของนางอีกแล้ว...

ลมเย็นพัด ต้นอู่ถง* ผลัดใบ สองตานางพันด้วยผ้าขาว เท้า
เปลือยเปล่าอยู่บนพื้นไม้เย็น

สาวใช้ประคองแขนนางมานั่งที่เก้าอี้พนักกลมบนเฉลียง แสงแดด
ต้นฤดูใบไม้ร่วงส่องลงบนตัว ทำให้รู้สึกอบอุ่นนัก

เสียงฝีเท้าหนักแน่นมั่นคงดังเข้าโสต นางเอียงศีรษะ เอ่ยยิ้มๆ
ไปยังทิศทางนั้น 'ท่านมาแล้วว?'

'อืม' เสียงแหบอย่างที่สุด แต่นางกลับฟังออกถึงความอ่อนโยน
ในนั้น 'ไหนเจ้าไม่ใช่รองเท้า'

เส้นหยวนยิ้มน้อยๆ

เวลานั้นนางสังเกตเห็นแล้วว่าอาระจับพิขในกายไม่อยู่ สัมผัสต่างๆ

* ต้นอู่ถง คือต้น Chinese Parasol เป็นไม้ยืนต้นผลัดใบ มีดอกสีขาวแซมชมพูม่วง

เกิดในมือที่ไม้ออกาฬิกุล 1

ที่ร่างกายมีต่อโลกภายนอกกำลังค่อยๆ หายไป วันเวลาที่สองเท้าสามารถ
รู้สึกถึงพื้นไม้เย็นสบายเช่นนี้เกรงว่าจะคงอยู่อีกไม่นานนัก ดังนั้นนางจึง
อยากใช้โอกาสยามนี้สัมผัสให้มากขึ้นสักหน่อย

นางมิได้ตอบอะไร เพียงเงยหน้าขึ้นกล่าวยิ้มๆ 'ท่านสอนข้า
ดีดพิณเถิด'

ในตอนแรกนางถูกคนวางยาพิษ ตื่นมาสองตาก็มองไม่เห็นแล้ว
จึงไม่รู้ว่าคนที่สอนนางคือผู้ใด เขาไม่เคยยอมเปิดเผยฐานะและชื่อแท้
ของเขาให้นางรู้ พออยู่ด้วยกันต่อมานางถึงค่อยๆ รู้ว่าเขาเป็นทหารผู้หนึ่ง
ล่าคอกถูกควั่นหน่าที่เกิดจากการศึกทำลายขณะอยู่ในสนามรบ เสียงพุด
ในตอนนี่ถึงได้แหบปานนี้

ทว่าคนที่เป็นอย่างนี้กลับบรรเลงพิณออกมาได้อย่างซาบซึ้งตรึงใจ

เส้นหยวนบังเอิญได้ยินเขาบรรเลงแค่ครั้งเดียวก็วอนขอให้เขา
สอนนาง และเขาเองก็ได้ปฏิเสธ

มือใหญ่หนากว้าง กลางฝ่ามือมีรอยด้านและรอยแผลเป็น ฎุมือใหญ่
เช่นนี้กุมอยู่บนหลังมือของตน เส้นหยวนถึงกับรู้สึกอึ้งใจยิ่ง

ก็เหมือนกับยามนี้ มือของเขาจับมือนางวางลงบนหน้าพิณ ดีด
สายพิณที่ละสาย เสียงพิณเสนาะโสตหลังไหลออกมาจากปลายนิ้วมือนาง
ประหนึ่งสายน้ำ เส้นหยวนรู้สึกว่านางราวกับได้ยินเสียงบุปผาผลิบาน
ยามวสันตฤดู

ฉากเหตุการณ์พลิกเปลี่ยนไป...

นางที่อยู่ในอ้อมแขนเขากระอักเลือดออกมาคำใหญ่ ภายในร่างกาย
เจ็บปวดราวฎุมืดกรีด ก่อนได้ยินเขาถามนางเสียงเข้มว่า 'เจ้ามี

ความปรารถนาใตยยังไม่ลุลวง บอกเข้ามา ข้าจะไปจัดการให้เจ้า!

เส้นหยวนสายศิระชะ

ชีวิตนี้นางโห้งเอาแต่ใจ ไม่เชื่อฟังคำบุพการี จะแต่งงานกับ
หลี่ชิวหยวนให้ได้ มีจุดจบเช่นตอนนี้นี้ล้วนเป็นนางทำตนเอง นางไม่ชิงชัง
ผู้ใด และไม่เคียดแค้นผู้ใดเช่นกัน

นางเพียงรู้สึกรู้ว่าตนเองช่างโง่เขลาเกินจะกล่าว

เส้นหยวนงยหน้าขึ้นในอ้อมแขนเขา เหยียดมุ่ปากอย่างยากลำบาก
พยายามส่งยิ้มให้เขา 'ขอบคุณที่ท่านช่วยข้า บุญคุณของท่าน ข้ามีโอกาส
ตอบแทนได้ในชาตินี้แล้ว หากชาติหน้ามีจริง ข้าขอตอบแทนในชาติหน้า
แล้วกัน'

สุดท้ายขณะนางหลับตาลง ริมโศตคล้ายได้ยินเสียงถอนหายใจ
อันโศกเศร้าและเจ็บปวดอย่างสุดซึ้งของเขา ยังมีเสียงเบาๆ ของเขา
กำลังเรียกนาง 'หยวนหยวน'

นี่เป็นครั้งแรกหลังจากอยู่ด้วยกันมานานที่เขาเรียกชื่อนาง

เส้นหยวนพลันสะดุ้งตื่นขึ้นมา

ท้องฟ้านอกหน้าต่างยังคงสลัว นางได้ยินเสียงลมตะวันตกเฉียงเหนือ
พัดกระโชก รวมถึงเสียงฝนกระหน่ำเปาะแปะบนประทุนเรือ

ในห้องพักเสียบกริบ ไฉนเวผู้เป็นสาวใช้กำลังหลับอยู่บนพื้นกระดาน
ระหว่างสะสมสะสมได้ยินเสียงเส้นหยวนลุกขึ้นนั่ง นางก็สะดุ้งตื่น ลุกขึ้นนั่ง
แล้วเอ่ยถามทันที "คุณหนู ท่านตื่นแล้วหรือเจ้าคะ"

เส้นหยวนตอบรับในลำคอเบาๆ คำหนึ่งแล้วถามนางว่า "ตอนนี

เกิดในอีกทีไม่อาจมีสกุลนี้ 1

ยามใดแล้ว"

ในเวยมองเทียนที่จุดไว้บนโต๊ะสี่เหลี่ยมตัวเล็กแวนหนึ่งก่อนตอบ
"เพิ่งจะเข้ยามอื่น* เจ้าคะ คุณหนูนอนต่ออีกหน่อยเถิด"

เส้นหยวนพยักหน้า เอนตัวนอนลงบนเตียงอีกครั้ง

ทว่าผ่านความฝันเมื่อครูนี้นมา ยามนี้นางได้หายง่วงแล้ว จึงเพียง
นอนอยู่บนเตียง ฟังเสียงฝนที่ดังเปาะเปาะอยู่ด้านนอกพลางคิดเรื่องในใจ

ถ้าพูดออกมาเกรงว่าผู้อื่นคงได้คิดว่านางเป็นภุมณีปีศาจ หากแต่
ตัวนางเองรู้ดี นางเป็นคนที่เคยตายมาแล้วครั้งหนึ่งจริงๆ และตอนนี้
หากว่ากันจริงๆ ควรต้องนับเป็นชาติที่สองของนางกรรมัง

นางเป็นบุตรสาวคนโตสายตรงของสกุลเส้น บรรพบุรุษก็เคยครอง
บรรดาศักดิ์โหว** เพียงแต่สืบทอดแค่สามรุ่น คนรุ่นหลังส่วนใหญ่ได้ดี
จากการสอบขุนนาง เดิมทีนับเป็นตระกูลบัณฑิตเช่นกัน ทว่านับแต่
รุ่นทวดลงมากลับมีเพียงบิดาของนางที่สอบขุนนางได้

ตอนนี้บิดามีตำแหน่งเป็นรองเสนาบดีกองงานไต้หวัน*** แล้ว
และท่านตาของนางยิ่งไต่เต้าไปได้ถึงตำแหน่งรองผู้ตรวจการฝ่ายซ้าย
หลังจากนั้นก็เกษียณกลับบ้านเกิด ช้านางยังมีท่านป้าที่กินตำแหน่ง
เสียนเพย**** อยู่ในวังอีกคน

เส้นหยวนลอบถอนหายใจเสียบๆ

* ยามอื่น หมายถึงช่วงเวลา 03.00 น. ถึง 05.00 น.

** โหว บรรดาศักดิ์ลำดับที่สองในบรรดาศักดิ์ขุนนางห้าขั้นของจีนอันได้แก่ กง โหว ป้อ จ้อ หานาน ตามลำดับ

*** กองงานไต้หวัน มีหน้าที่ดูแลศาลบรรพชนและพระราชพิธี

**** เพย แปลว่าชาย คือภรรยาเจ้า ในตำหนักในของจีนมีศักดิ์รองจากอัศวินเหสี (หวงโงวหรือของเฮา) และ
อัศวินชยา (ก๊วยเพย) บางสมัยอาจมีเพยชั้นพิเศษตำแหน่งเรียกว่าสี่ราชชยา มีลำดับศักดิ์สูงกว่าเพยทั่วไป
ซึ่งได้แก่ ซูเพย เตอเพย เสียนเพย และสี่เพย

นางถูกมารดาประคบประหงมตามอกตามใจมาตั้งแต่เล็กจนโต เดิมควรมีอนาคตดีงามปานรอยด้วยบุปผชาติ ทว่าเรื่องทั้งหมดล้วนเป็น เพราะนางมีใจรักในตัวหลี่ชิวหยวน ไม่คำนึงถึงเรื่องที่สตรีพึงรักษานวลสงวนตัว ทั้งเขียนจดหมายให้เขา ทั้งมอบถุงหอมให้เขา สุดท้ายเรื่องเหล่านี้ไม่รู้ถูก บิดาทราบเข้าได้อย่างไร บิดาให้ความสำคัญกับชื่อเสียงของบุตรสาว อย่างที่สุดมาแต่ไหนแต่ไร รู้สึกว่านางทำเช่นนี้ทำให้เขาขายหน้ายิ่งนัก ด้วยอารามโกรธจัดจึงจะส่งนางไปปฏิบัติธรรมที่สำนักชี ท้ายที่สุดมารดา ต้องร้องให้คุ๊กเขาขอร้องอยู่เป็นนาน บิดาถึงตอบตกลงตามข้อเสนอของ มารดาว่าจะส่งนางไปอยู่ที่บ้านท่านตาสักพักหนึ่ง

วันถัดมามารดาส่งนางขึ้นเรือไปฉางโจวทั้งน้ำตาอาบหน้า กำชับ กำชานางอย่างละเอียดเสร็จก็บอกว่ารอสักพักให้บิดาหายโกรธแล้ว จะส่งคนไปรับนางกลับมาทันที

เวลานั้นเส้นหยวนไม่ใส่ใจต่อเรื่องนี้แม้แต่น้อย เพียงคิดว่าแค่ไป เที่ยวเล่นบ้านท่านตาไม่กี่วันประเดี๋ยวก็กลับมาได้ ดังนั้นจึงรู้สึก ว่า คำกำชับของมารดาช่างน่ารำคาญเหลือเกิน

แต่นางคิดไม่ถึงว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่นางได้พบหน้ามารดา มารดาของนาง...มารดาที่รักนางปานแก้วตาดวงใจล้มป่วยสิ้นใจไป หลังนางจากเมืองหลวงได้ไม่ถึงครึ่งปี นำแค้นใจที่ก่อนหน้านี้ไม่รู้ถึง อาการป่วยของมารดาสักนิด ช้ำยังส่งจดหมายวิงวอนให้มารดาผลักดัน เรื่องการแต่งงานของนางกับหลี่ชิวหยวนให้สำเร็จอยู่ไหนแล้วหนเล่า

ถึงแม้นางจะกลับมาเกิดใหม่อีกครั้งในชาตินี้ แต่ก็กลับมาในช่วงที่ นางมาถึงบ้านท่านตาที่ฉางโจวและมารดาสิ้นใจไปแล้ว

เกิดในมอक्तिไม่อาจพิศภคณล 1

ไม่ว่าชาติก่อนหรือชาตินี้นางล้วนไม่ได้พบหน้ามารดาเป็น
ครั้งสุดท้าย

เส้นหยวนคิดถึงตรงนี้ก็รู้สึกชอบตาอ่อนผ่าว หัวใจคล้ายมีมีดคมกริบ
กำลังกรีดอยู่ตลอด เจ็บจนนางแทบจะหายใจไม่ออก

นางพยายามตั้งสติ ก่อนพลิกตัวนอนตะแคง เสียงเสื่อผ้าเสียดสี
สวบซาบได้ยินชัดเป็นพิเศษในราตรีอันเงียบสงัด

ไฉ่เว่ยเฟิงจะเริ่มเคลิ้มหลับ กลับถูกทำให้สะดุ้งตื่นขึ้นมาอีก

"คุณหนู" นางเรียกเส้นหยวนเสียงเบา "ท่านหลับหรือยังเจ้าคะ"

เส้นหยวนลืมหองตาขึ้นยิ้มให้นาง "ยัง ข้ากระหายน้ำอยู่บ้าง เจ้า
รินน้ำมาให้ข้าดื่มที"

ไฉ่เว่ยตอบรับ รีบลุกไปหยิบกาน้ำชาดินมวงในถังชาเก็บความร้อน
ที่วางอยู่บนโต๊ะสี่เหลี่ยมเล็กด้านข้างมารินน้ำ แล้วยื่นส่งมาให้ตรงหน้า
เส้นหยวนด้วยสองมือ "คุณหนู ดื่มน้ำเจ้าคะ"

เส้นหยวนลุกขึ้นนั่ง มือขวารับถ้วยมา ดื่มน้ำอุ่นๆ ลงไปสองอีกเสิร์ฟ
ก็ยื่นถ้วยคืนให้ไฉ่เว่ย "ตอนเช้ายังต้องเร่งเดินทาง เจ้าเองก็นอนเถอะ"

ภายใต้แสงเทียนสลัวรางไฉ่เว่ยมองเห็นได้ว่าใต้ดวงตารูปเมล็ดซึ่ง*
ที่นำมามองของเส้นหยวนมีสีคล้ำจางๆ วงหนึ่ง ใบหน้าก็ซีดเขียวอยู่บ้าง
เห็นได้ชัดว่าเป็นผลจากการไม่ได้พักผ่อนให้เต็มที่

ในใจไฉ่เว่ยรู้ว่าคุณหนูไม่ชินกับการนั่งเรือ ข้าหลังจากพวกนาง
ขึ้นเรือที่ท่าเรือขางโจวก็อยู่บนเรือมาสิบวันแล้ว เป็นธรรมดาที่คุณหนู
จะรู้สึกไม่สบาย

* เมล็ดซึ่ง หมายถึงเมล็ดแอปเปิลคอต

ว่าคุณหนูที่เดิมเป็นคนบอบบางรักสบายเพียงนั้น ในสิบวันนี้ กลับไม่เคยได้ยินนางปริปากบ่นสักคำ และไม่เคยเห็นนางพาลโกรธใคร เหมือนในสมัยก่อนที่เวลาไม่พอใจก็จะหาข้ออ้างมาระบายอารมณ์ลงกับ บ่าวไพร่

ตลอดหลายเดือนมานี้คุณหนูเปลี่ยนไปมากจริงๆ

ไฉ่เว่ยทอดถอนใจ ก่อนจะรีบยื่นสองมือไปรับถ้วยแล้วกล่าว เสียงเบา "ไม่กี่วันนี้เรือลั่นแล่นตามลม เรือของพวกเราแล่นได้เร็ว อีกไม่กี่ชั่วโมงก็น่าจะถึงเมืองเหลียวในซานตง พอเรือผ่านเมืองเหลียว คำนวณระยะทางดู อีกห้าวันก็น่าจะถึงเมืองหลวงแล้วเจ้าคะ"

เส้นหยวนพยักหน้า เอนตัวนอนลงบนเตียง หลับตาลง

ทว่าสิ่งที่ว่าวุ่นอยู่ในสมองลั่นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อชาติก่อน เหล่านั้น ประเดี๋ยวเป็นภาพบิดาภิราษนางด้วยสีหน้าเกรี้ยวกราดว่า 'ข้าไม่มีบุตรสาวที่ไร้ยางอายเช่นเจ้า!' ประเดี๋ยวเป็นภาพมารดาคุกเข่า กับพื้น ร่ำไห้วิงวอนบิดาไม่ให้ส่งนางไปสำนักชี ประเดี๋ยวเป็นภาพ หล่ชีวิหยวนมองนางด้วยความรังเกียจ พูดอย่างเย็นชาว่า 'ข้าไม่เคยชอบ เจ้า ผู้ที่ข้าชอบมีเพียงเงินคนเดียวเสมอมา' ประเดี๋ยวก็เป็นภาพนาง ตระหนกตกใจ คุกเข่าร่ำไห้กับพื้นขณะได้รู้ข่าวการตายของน้องชาย และน้องสาว

ตลอดราตรีนี้มีความฝันมากมาย ทั้งยังหนักหนา เส้นหยวนนอนหลับ ไม่สบายอย่างยิ่ง ครั้นใกล้ฟ้าสว่างตื่นขึ้นมาจึงรู้สึกเวียนศีรษะไปหมด

ไฉ่เว่ยคลุมเสื้อคลุมผ้าตัวนสีม่วงอมน้ำเงินอ่อนให้เส้นหยวน ประคองนางออกไปสูดอากาศที่หัวเรือ

เกิดในมอ๊กที่ไม้ออภาสกุลลี้ 1

ยามฟ้าสว่างเรือของพวกนางก็มาถึงเมืองเหลียวแล้ว คนคุมเรือ รายงานเส้นหยวนผ่านประตูว่าเสบียงอาหารบนเรือหมดแล้ว ไม่แน่ว่าวันนี้อาจต้องจอดเรือที่นี้สักครึ่งวัน เขาต้องให้ลูกเรือสองคนขึ้นฝั่งไปหาซื้อเสบียง

เส้นหยวนอนุญาต

นางรู้ว่าเมืองเหลียวแห่งนี้แหล่งปลูกสาละเป็ดและพุทรากรอบชั้นดี เป็ดตุ๋นสี่มวงคลุกโตงดงในไต้หล่าเช่นกัน ด้วยเหตุนี้นางจึงให้โฉเวยเรียกหญิงรับใช้สูงวัยนางหนึ่งมา แล้วยื่นเงินไปก้อนหนึ่ง ให้อีกฝ่ายลงเรือไปซื้อสาละเป็ดและพุทรากรอบ รวมถึงเป็ดตุ๋นสี่มวงคลุกอีกสองสามตัว

หญิงรับใช้สูงวัยรับเงินแล้วก็ถอยออกไปอย่างเคารพนบขอบเส้นหยวนยืนอยู่ที่หัวเรือ มองอีกฝ่ายเหยียบไม้กระดานลงจากเรือไป

บนฝั่งไร้ผู้คน มีต้นหลิวปลูกอยู่ไม่กี่ต้น ทว่ายามนี้เป็นช่วงที่อากาศเริ่มเย็นแล้ว ใบหลิวจึงครึ่งเขียวครึ่งเหลือง ดูไปมีแต่ความเหี่ยวเฉาปราศจากความมีชีวิตชีวาเฉกเช่นฤดูคิมหันต์ ยังมีต้นเฟิง* ขนาดใหญ่ต้นหนึ่งที่ใบเป็นสีแดงกำดุดุจักษ์หลังต้องน้ำค้างแข็งฤดูสารท

เส้นหยวนยืนอยู่ที่หัวเรือได้ครู่หนึ่ง มองเห็นด้านข้างมีสตรีที่ใช้ผ้าเช็ดหน้าโพกศีรษะไว้กำลังพายเรือเล็กร้องขายกระจับสดและรากบัวอยู่นางคิดได้ว่าช่างหมัวหมัว** ชอบกินกระจับกรอบๆ นี่เป็นที่สุด จึงให้โฉเวยเรียกสตรีนางนั้น ให้พายเรือเล็กมาใกล้ๆ เพื่อจะซื้อกระจับสด

โฉเวยรับคำแล้วกวักมือเรียกสตรีนางนั้นมา ก้มตัวลงบอกอีกฝ่ายเรื่องต้องการซื้อกระจับ สตรีนางนั้นตอบรับคำหนึ่งด้วยท่าทางคล่องแคล่ว

* ต้นเฟิง คือต้นเมเปิ้ล

** หมัวหมัว เป็นคำเรียกแมนหรือหญิงรับใช้สูงอายุ

ก่อนเอื้อมมือไปหยิบตาชั่งที่วางอยู่ข้างเก้าอี้กระจัด

ที่ผ่านมามีคนหลายคนไม่เคยเห็นตาชั่งมาก่อน ให้รู้สึกตื่นตาตื่นใจ
จึงก้าวสองก้าวไปดูใกล้ๆ

ทว่าเวลานี้นางกลับได้ยินคนตะโกนขึ้นจากทางด้านหลัง "คนคุ่มเรือ!
คนคุ่มเรือ! ไม่ทราบว่ามีเรือลำนี้ของเจ้าจะไปเมืองหลวงใช่หรือไม่"

เส้นหยวนหันหน้ากลับไปมอง เห็นคนทำทางเหมือนผู้ติดตามคนหนึ่ง
ยืนอยู่ใต้ต้นเฟิงตะโกนพูดกับคนคุ่มเรือตรงริมฝั่ง และที่ด้านข้างเขา
มีอีกคนหนึ่งยืนอยู่

บนตัวคนผู้นั้นสวมชุดผ้าไหมสีเขียวคราม รูปโฉมหล่อเหลาผึ่งผาย
ทว่าสีหน้าแววตากลับเย็นเยียบดุจน้ำแข็ง แม้แต่ใบเฟิงสีแดงกำปानอัคคี
เหนือศีรษะเขาก็กิ่งข่มกลืนอายเย็นซาทั่วร่างเขาไม่ได้

เส้นหยวนตกใจยิ่งยวด

นางจำคนผู้นี้ได้

หลี่ชิวเหยา บุตรชายคนโตสายรองสกุลหลี่ พี่ชายของสามีใน
ชาติก่อนของนาง ต่อมาภายหลังได้ช่วยสนับสนุนให้หลานชายวัยเยาว์
ของตนเองได้ขึ้นบัลลังก์ กลายเป็นพระญาติผู้มีอำนาจอันเปี่ยมล้น
ในพระราชสำนัก

2

ในใจเส้นหยวนยังคงตระหนกไม่คลาย คนคุมเรือที่กำลังง่วนกับการตวงข้าวทำอาหารกลับยี่ดตัวขึ้นมาพูดกับผู้ติดตามคนนั้น "เป็นเรือที่จะไปเมืองหลวง มีอะไรหรือ"

เสียงของผู้ติดตามคนนั้นดังกังวาน "ข้ากับคุณชายของข้าต้องการไปเมืองหลวง ขอติดเรือไปด้วยได้หรือไม่ เรื่องค่าจ้างมาคุยกันได้"

คนคุมเรือมองมาทางเส้นหยวนแวบหนึ่ง ก่อนจะโบกมือให้คนผู้นั้น "เรือของข้ามีคนเหมาแล้ว ไม่สะดวกจะรับคนไปอีก น้องชายลงไปถามที่อื่นดูเถิด"

เดิมเรือจากเมืองเหลียวไปเมืองหลวงก็มีน้อยเต็มที ทั้งยามนี้เป็นช่วงปลายปี อากาศเริ่มเย็นขึ้นเรื่อยๆ แล้ว แม่น้ำลมแรง ทำให้ยังมีเรือน้อยลงไปอีก เวลาเพียงชั่วครู่ช่วยยามจะยังหาเรือไปเมืองหลวงได้จากที่ใด สี่หน้าผู้ติดตามนามฉีหมิงมีแววลำบากใจ ยังคงหันไปกล่าวกับ

หลี่ชิวเหยาที่ยืนอยู่ข้างกัน "คุณชาย ท่านดูเถิด เรื่องนี้ควรทำเช่นไรดีขอรับ"

สามวันมานี้ไม่ว่าพวกเขาจะมองเห็นเรือลำใดก็จะถามว่าไปเมืองหลวงหรือไม่ ไม่ง่ายเลยกว่าจะเจอเรือที่ไปเมืองหลวงในที่สุด แต่กลับถูกคนเหมาไว้แล้ว ไม่รับคนเพิ่ม

ทว่าคุณชายได้รับหนังสือจากกรมขุนนางเรียกไปรายงานตัวที่กรมทหารอย่างเร่งด่วนที่สุด ทางบกช้าเกินไป จึงได้คิดเดินทางทางน้ำ แต่ก็ยังหาเรือไปเมืองหลวงไม่ได้เสียที...

ฉีหมิงกล่าวอีกว่า "คุณชาย ข้าจะไปบอกกับคนคุมเรือผู้นั้นว่าขอแค่เขาให้เราขึ้นเรือ พวกเราจะให้เงินเพิ่มเป็นอย่างไรขอรับหรือไม่เข้าไปขอพบคนที่เหมาเรือลำนี้ได้ ขอแค่ให้เราขึ้นเรือ พวกเราก็ให้เงินเขาด้วยอีกคน"

สายตาสลัดขิดเหยาเหลือบมองหญิงสาวที่ยืนอยู่ตรงหัวเรือ ก่อนคนคุมเรือจะตอบเมื่อครู่นี้ อีกฝ่ายได้มองไปทางเส้นหยวนแวนหนึ่ง แม้จะเลื่อนสายตาดกลับมาทันที แต่หลี่ชิวเหยาก็ยังสังเกตเห็นนางคิดว่าหญิงสาวนางนั้นคงเป็นคนที่เหมาเรือนี้ไว้เป็นแน่ ก่อนหน้านั้นนางหันหน้ามามองเพียงแวบเดียวก็รีบหันหน้ากลับไปเวลานี้หลี่ชิวเหยาจึงมองเห็นเพียงหลังอันแบบบาง

"ช่างเถอะ" หลี่ชิวเหยาเก็บสายตาดกลับมา สีน้หน้าราบเรียบ "รอถามเรือลำอื่นแล้วกัน"

เขาเป็นคนที่ไม่เคยยอมขอร้องใคร
ฉีหมิงจวนใจ ทำได้เพียงรับคำ จากนั้นเขาก็ทำท่าจะเดินออกไปจากริมฝั่งตามหลังหลี่ชิวเหยา

เกิดในมอ็อกที่ไม้ออสามีสกุลคลี่ 1

เวลานี้เองเส้นหยวนกลับกระซิบบางอย่างริมหูไฉ่เว่ย ไฉ่เว่ยมองเงาหลังของหลี่ซิวเหยาและฉีหมิงที่เดินไปได้ไม่กี่ก้าวแวบหนึ่ง เอ่ยปากตอบรับเส้นหยวนเสียงเบา ก่อนจะเดินไปหยุดเบื้องหน้าคนคุมเรือถ่ายทอดคำพูดของเส้นหยวนเบาๆ

คนคุมเรือฟังแล้วก็รีบตะโกน "น้องชายท่านนั้นโปรดช้าก่อน! ผู้ว่าจ้างของพวกข้าบอกว่าจะให้พวกท่านทั้งสองเดินทางไปเมืองหลวงด้วยกัน เชิญทั้งสองท่านขึ้นเรือมาเถิด!"

ฉีหมิงดีใจจนเผยออกมาทางสีหน้า ร้องเรียกคุณชายด้วยความตื่นเต้นดีใจ ในใจหลี่ซิวเหยาเองก็คาดไม่ถึง ทว่าบนใบหน้ากลับไม่แสดงอาการใดๆ ยังคงเรียบเฉย

เขาหันกลับมาก็มองเห็นหลังแบบบางนั้นหายลับเข้าประตูห้องพักไปพอดี

เขาเก็บสายตากลับมาพลงยกเท้าเดิน ก่อนเหยียบไม้กระดานขึ้นเรือ ผงกศีรษะให้คนคุมเรือและไฉ่เว่ยน้อยๆ ก่อนสั่งให้ฉีหมิงนำเงินสองก้อนออกมาให้คนคุมเรือและไฉ่เว่ย "นี่เป็นค่าเรือ"

ในใจคนคุมเรืออยากรับเงินนี้แต่ก็ไม่กล้ารับ สายตาเหลือบไปทางไฉ่เว่ยไม่หยุด ไฉ่เว่ยย่อมจะไม่รับ เพียงแต่พูดว่านี่เป็นคำสั่งของคุณหนู

เดิมทีก็เป็นเรือที่ผู้อื่นเหมาเอาไว้ แต่นางไม่เพียงให้พวกเขาขึ้นเรือไปด้วยกัน แม้แต่ค่าเรือก็ยังไม่รับ หลี่ซิวเหยารู้สึกเกรงใจอยู่บ้าง จึงเอ่ยปากว่าจะไปขอบคุณเจ้านายไฉ่เว่ยต่อหน้า

ไฉ่เว่ยล้งเลเล็กน้อย จากนั้นก็นำทางหลี่ซิวเหยาเดินไปทันที

เส้นหยวนพักอยู่ห้องกลาง ยามเดินมาถึงหน้าห้องก็เห็นประตูปิดอยู่

ไฉ่เว่ยไม่อาจเชิญให้หลี่ชิวเหยาเข้าไปได้ จึงหันหน้าไปกล่าวกับเขา
"คุณชายโปรดรอสักครู่ ให้บ่าวเข้าไปรายงานก่อน"

หลี่ชิวเหยาหยุดยั้งหนึ่ง พยักหน้าให้นางเบาๆ "รบกวนแม่นางแล้ว"

ไฉ่เว่ยผลักประตูเปิด เดินเข้าไปแล้วจับประตูปิดทันที

เส้นหยวนกำลังนั่งมองแม่น้ำด้านนอกอยู่ตรงหน้าต่างเรือ ได้ยินเสียง
ก็หันหน้ากลับมา

ไฉ่เว่ยยอบตัวคารวะนาง ก่อนบอกเล่าเรื่องเมื่อครู่เบาๆ จากนั้นก็
เอ่ยว่า "คุณชายท่านนั้นเห็นบ่าวไม่รับค่าเรือ ก็ต้องการจะมาขอบคุณท่าน
ต่อหน้าให้ได้ ตอนนี้เขาอยู่นอกประตู คุณหนูเห็นว่าเรื่องนี้..."

เส้นหยวนมิใคร่อยากพบหลี่ชิวเหยานัก

ชาติก่อนนางแต่งให้หลี่ชิวหยวน แม้หลี่ชิวเหยาจะเป็นพี่ชายอีกฝ่าย
แต่เพราะเกิดจากสาวใช้อุ่นเตียง มารดาของหลี่ชิวหยวนจึงไม่ชอบเขานัก
หลี่ชิวเหยาเองก็กลับบ้านน้อยครั้ง ส่วนมากล้วนพักอยู่ในค่ายทหาร
ต่อมาหลี่ชิวเหยาได้กุมอำนาจกองทัพ ช่วยให้องค์ชายรองผู้เกิดจาก
พี่สาวของหลี่ชิวหยวนได้ขึ้นเป็นฮ่องเต้ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ มีอำนาจ
ครอบคลุมทั่วทั้งพระราชสำนัก คนสกุลหลี่ล้วนต้องพึ่งพาอาศัยเขา
จึงไม่กล้าดูถูกเขาเช่นที่แล้วมาอีก

ถึงอย่างนั้น ชาติก่อนหลังเส้นหยวนแต่งเข้าสู่สกุลหลี่ก็ได้พบหน้า
หลี่ชิวเหยาแทบนับครั้งได้

หลี่ชิวหยวนไม่ชอบนาง ที่แตงนางก็เพราะถูกท่านป้าของนาง
ข่มขู่บีบคั้น ในเวลานั้นนางเองก็โง่เขลาเบาปัญญา คิดเพียงว่าตนเอง
รูปโฉมงามเฉิดฉายปานนี้ ไม่ว่าผู้ใดเห็นก็ชื่นชม นานวันเข้าหลี่ชิวหยวน

เกิดในมอ็อกที่ไม้อาสาฬหกุลลี 1

มีหรือจะไม่ชอบนาง

นางแต่งให้หลี่ซิวหยวนด้วยความปีติยินดีเต็มหัวใจ แต่สิ่งที่ได้มาหลังจากนั้นคือหลี่ซิวหยวนไม่เคยเหยียบย่างเข้าห้องนางแม้แต่ก้าวเดียว ถึงขั้นว่าคืนวันแต่งงานเขาก็ยังไม่มาพบนาง

แรกๆ ท่านป้าของนางยังอยู่บนโลก บิดาก็ยังเป็นรองเสนาบดีกองงานไท่ฉาง แม้หลี่ซิวหยวนจะไม่แยะนางเพียงใด แต่อย่างน้อยมารดาของหลี่ซิวหยวนก็ยังปฏิบัติต่อนางเป็นอย่างดี ทว่าต่อมาท่านป้าของนางลาจากโลกนี้ไป บิดาก็ถูกปลดจากตำแหน่ง มารดาของหลี่ซิวหยวนจึงเริ่มไม่ชอบนาง บ่าวไพร่ในจวนสกุลหลี่ก็ล้วนเป็นผู้มีฝีมือด้านการประจบประแจงผู้มีฐานะสูง เหยียบย่ำผู้มีฐานะต่ำ เห็นหัวแต่ผู้สูงศักดิ์มั่งคั่ง ชีวิตนางจึงผ่านไปอย่างยากลำบาก ต้องว่าเหว่ตรอมตรม

ต่อมายังรู้ข่าวเรื่องพี่น้องหญิงสามถูกคนสกุลเซี่ยทรมานจนตาย และน้องรองถูกคนล่อลวงจนติดกามโรค ถูกบิดาขับออกจากตระกูล เส้นหยวนจำได้ว่าคืนนั้นเวลาตีกสองตี นางแอบหนีไปร้องให้อยูริมทะเลสาบในสวนตามลำพัง ก่อนจะมีคนลากนางไปด้านหลัง

นางหันหน้าไปมองด้วยความตกใจ ก็เห็นหลี่ซิวเหยากำลังยืนอยู่ด้านหลังนาง

เวลานั้นเขากลายเป็นพระมาตุลาผู้มากอำนาจแล้ว สีหน้าแววตาจึงเปี่ยมด้วยพลังกดดันของผู้มีตำแหน่งสูง

เขามองนางปราดหนึ่ง ก่อนพูดด้วยสีหน้าเย็นชา 'มีเพียงคนที่ยังมีชีวิตอยู่ดี ถึงจะมีโอกาสทำให้คนที่เคยเยาะเย้ยเหยียบย่ำตนเองเหล่านั้นได้รับจุดจบที่สมควรได้'

ยามนี้่กั้ขึ้นมา เวลานั้นเขาคงคิดว่านางอยากกระโดดน้ำตาย
กระมัง

มุมปากเส้นหยวนพลันโค้งขึ้น

ในเวลาที่ยากลำบากและตรอมตรมที่สุด มีคนผู้หนึ่งยอมพูดกับตน
เช่นนี้ แม้ว่าเขาจะเพียงเข้าใจผิด แต่เจตนาดีนี้ยังคงมีค่าให้ซาบซึ้ง
ดังนั้นเมื่อครุ่นนางถึงได้ยอมรับหลชีวเหยาขึ้นเรือมา

อีกทั้งสิ่งทีุ่สำคัญที่สุดคือนางรู้ว่าภายภาคหน้าเขาจะได้เป็น
พระมาตุลาผู้มีอำนาจครอบคลุมทั่วทั้งพระราชสำนัก แม้ไม่พูดถึงเรื่อง
เอาใจเขา แต่อย่างน้อยก็ไม่ควรลวงเกิน

"คุณชายท่านนี้่เกรงใจแล้ว" เส้นหยวนไม่มีท่าทีจะเปิดประตู
เพียงนั่งอยู่บนม้านั่งกลม พุดผ่านบานประตูบางๆ "เดิมาก็ไปทางเดียวกัน
อยู่แล้ว ไม่ได้ลำบากจนถึงขั้นต้องรับค่าเรือจากคุณชาย หรือให้คุณชาย
มาขอขอบคุณหน้าด้วยตนเอง เสิญคุณชายกลับไปเกิด"

เสียงของนางนุ่มเบา น่าฟังยิ่ง ทว่าน้ำเสียงกลับราบเรียบ คล้าย
ไม่ใส่ใจต่อเรื่องราวใดๆ บนโลกนี้

ครั้นแล้วเส้นหยวนก็ให้ไฉเวยออกไปส่งหลชีวเหยา

ไฉเวยรับคำ เปิดประตูออกไป

หลชีวเหยาประสานมือคารวะไปยังประตู เสียงราบเรียบเช่นกัน
"ผู้น้อยแซ่หลชี ขอขอบคุณในคุณธรรมอันสูงส่งของแม่ นาง วันหน้าจะ
ตอบแทนแน่นอน"

มุมปากเส้นหยวนโค้งขึ้นมาอีก

นางรู้ว่าหลชีวเหยามีนิสัยเย่อหยิ่งเย็นชา เขายอมเสียเลือดดีกว่า

เกิดในมออีกทีไม่ขอลาสิสกุลนี้ 1

จะเอ่ยปากขอร้องผู้ใด ทั้งไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากผู้อื่นโดยปราศจากสาเหตุ กระนั้นเรื่องในวันนี้นางก็ไม่เคยคิดอยากได้สิ่งตอบแทนจากหล่ชีวิตเหยาอยู่แล้ว

เส้นหยวนหันหน้าไปทางหน้าต่างเร็ว หลบตาลง มองผิวน้ำที่มีระลอกคลื่นน้อยๆ ด้วยสีหน้าเฉยชา

ชาติก่อนใช้ชีวิตห้าปีอันไม่น่าจดจำอยู่ในสกุลหล่ ชาตินี้นางไม่เอายกยุ่งเกี่ยวกับผู้ใดในสกุลหล่อีกแล้ว วันนี้รับหล่ชีวิตเหยาติดเรือไปด้วยก็ถือว่าคืนน้ำใจในคำพูดนั้นที่เขาพูดกับนางในชาติก่อน นับแต่นี้ไม่ติดค้างต่อกันอีก

ครั้นคนที่ไปซื้อเสบียงอาหารกลับมา คนคุมเรือก็สั่งลูกเรือปลดเชือกชักใบเรือขึ้น เรือแล่นออกจากฝั่ง เดินทางมุ่งหน้าต่อไปอีกครั้ง

เป็นเวลาอาหารกลางวันแล้ว สาวใช้อายุน้อยนามซิงเหอและซิงจู่ถือถาดใหญ่สีแดงชาดเข้ามา

เปิดตุ๋นสี่มวงคลั่นเป็นชิ้นหนึ่งจาน แต่งมะเขือหนึ่งจาน หมักกึ่งผัดหนึ่งจาน และแกงหน่อไม้ตุ๋นขาหมูรมควันอีกชามใหญ่ พร้อมด้วยข้าวสวยร้อนๆ อีกหนึ่งถ้วย

ไฉ่เว่ยจัดอาหารเหล่านี้ลงบนโต๊ะเรียบริ้วยก็เรียกเส้นหยวนมากิน "บนเรือไม่มีวัตถุดิบดีๆ และไม่มีพ่อครัวฝีมือดีอะไร คุณหนูกินประทังท้องเสียหน่อยนะเจ้าคะ"

นางจำได้ว่าเมื่อก่อนเส้นหยวนพิถีพิถันเรื่องเหล่านี้เป็นที่สุด อาหารไม่ถูกปากนิดเดียวนางก็ไม่กินแล้ว ทั้งยังจะอารมณ์เสียด้วย ผู้ที่เคราะห์ร้าย

มีหรือจะพันบ่าวอย่างพวกนาง ดังนั้นพอเห็นอาหารง่าย ๆ เช่นนี้บนโต๊ะ
ในใจझेเวยจึงกระวนกระวายอยู่บ้าง เกรงว่าเส้นหยวนจะอารมณ์เสีย

แต่ครั้งเส้นหยวนเดินมาเห็นอาหารเหล่านี้แล้ว กลับนั่งลงบน
ม้านั่งกลมข้างโต๊ะ หยิบตะเกียบขึ้นมาเริ่มกินโดยที่ไม่มีสีหน้าไม่พอใจ
แม้แต่น้อย

ขณะนางกินสีหน้านั้นจริงจังและจดจ่อยิ่ง คล้ายนางเห็นคุณค่า
ของข้าวทุกเม็ดและผักทุกใบ ทนให้ลิ้นเปลืองไม่ได้ อย่างไรก็ตาม

และอันที่จริงเส้นหยวนก็เสียดายข้าวทุกเม็ดและผักทุกใบจริงๆ

ชาติก่อนนางกินข้าวกลิ้งที่สกุลหลืออยู่หลายปี กับข้าวยังไม่ต้อง
พูดถึง มีผักแก่ๆ ได้สักจานก็นับว่าหาได้ยากแล้ว เพราะฉะนั้นกับข้าว
ตรงหน้าเหล่านี้ถือว่าดีมากจริงๆ

เส้นหยวนค่อยๆ กินจนหมด ชิงเหอและชิงจู่เก็บถ้วยชามออกไป
झेเวยก็นำผ้าเช็ดมืออุ่นๆ มาให้เส้นหยวนเช็ดมือ

เส้นหยวนรับมาเช็ดมือพลางกล่าวกับนาง "เมื่อครูู้่ากินเปิดตุ๋น
สี่มงคลจานนั้นรู้สึกว่ารสชาติดียิ่ง ประเด็ยวตอนเจ้ากับชิงเหอชิงจู่กินข้าว
ก็แบ่งไปกินเถิด อีกอย่างฉางหม้วม้วยอายุมากแล้ว เปิดนี้เกรงว่านาง
คงกินไม่ไหว ทั้งนางก็เมาเรือ อาเจียนหนัก ประเด็ยวเจ้านำสาตีเปิด
พุทรากรอบ กับกระชับสดไปให้นางด้วยตนเองสักหน่อย"

झेเวยตอบรับอย่างเคารพนบอบเสีจก็เรียกสาวใช้อีกคนที่กินข้าว
แล้วเข้ามาคอยรับใช้ ส่วนตนเองออกไปส่งของที่เส้นหยวนมอบให้
ฉางหม้วม้ว

3

ฉางหมั้วหมั้วเดิมเป็นหญิงปักผ้าในบ้านเงินป้อหลุนท่านตาของเส้นหยวน มีฝีมือปักผ้าแบบซูโจวเป็นเลิศ ต่อมานางแต่งให้ผู้ดูแลคนหนึ่ง ของสกุลเงิน ให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวอย่างละคน โชคร้ายที่ต่อมาสามีและบุตรชายนางต่างสิ้นใจตามกันไป บุตรสาวคนเดียวในตอนนั้นเป็นสาวใช้ติดตามมารับใช้มารดาเส้นหยวนหลังออกเรือน ครั้นอายุมากก็ได้มารดาเส้นหยวนจัดการให้แต่งเป็นภรรยาของผู้ดูแลที่ดิน

ตลอดหนึ่งปีก่อนที่เส้นหยวนอาศัยอยู่บ้านท่านตานี้ก็ได้ฉางหมั้วหมั้วช่วยสอนนางเย็บปักโดยตลอด คราวนี้นางจะเดินทางกลับเมืองหลวง ฉางหมั้วหมั้วคิดถึงว่าชีวิตนี้ของตนมีเพียงบุตรสาวเป็นญาติคนเดียวแล้ว และอีกฝ่ายยังอยู่ที่เมืองหลวง ทันทันที่เงินป้อหลุนมาบอกว่าเส้นหยวนต้องการให้ตนเดินทางไปที่เมืองหลวงด้วย ฉางหมั้วหมั้วจึงตอบรับคำขอนี้ โดยแทบไม่ต้องเสียเวลาคิด

ที่เงินป้อหลุนเห็นควรกับเรื่องนี้ในทันทีก็เพราะเขาไม่รู้ว่าที่แล้วมา สกุลเส้นอบรมสั่งสอนเส้นหยวนอย่างไร สตรีพิงมีสี่คุณธรรม* แต่นาง ไกล้จะถึงวัยปักปัน** แล้ว งานเย็บปักถักร้อยกลับย่าแย่เหลือเกิน หลังนางมาถึงฉางโจว เขาถึงสังเกตเห็นเรื่องนี้ จึงได้จัดช่างหมัวมัวมา สอนนางเย็บปักโดยเฉพาะ

แต่อย่างไรก็สอนเพียงปีเดียว ไหนเลยจะพอ ให้ช่างหมัวมัวตาม เส้นหยวนกลับเมืองหลวงด้วยก็ดีเช่นกัน เหตุผลข้อแรกคือสอนเส้นหยวน เย็บปักต่อได้ ส่วนข้อสองนั้น ฉางหมัวมัวเป็นคนที่เขาวางใจ หากภายนอก เส้นหยวนมีเรื่องอะไรในสกุลเส้น นางก็ช่วยเหลือได้

จะอย่างไรมารดาเส้นหยวนก็สิ้นลมแล้ว แม้เส้นหยวนจะยังมี น้องชายและน้องสาวร่วมอุทรอยู่ในสกุลเส้นอีกสองคน แต่เด็กไม่มีแม่ ใด ๆ ก็ไม่น่าสงสาร

ด้วยเหตุนี้ช่างหมัวมัวจึงติดตามเส้นหยวนขึ้นเรือไปเมืองหลวง กระนั้นนางก็อายุห้าสิบกว่าแล้ว ที่ผ่านมาก็ไม่ได้นั่งเรือบ่อยนัก ดังนั้น ขึ้นเรือได้วันแรกก็เริ่มเมาเรือ นอนอยู่บนตั่งลุกไม่ขึ้นมาตลอด

ไฉ่เว่ยได้รับคำสั่งจากเส้นหยวน ในมือถือกล่องอาหารไม้ไผ่ลงรัก ใบหนึ่ง งานที่อยู่ด้านในใส่สาเก้เปิด พุทรากรอบ และกระจับสัดไว้

นางผลึกประตูเปิด เดินเข้าไปในห้องก็เห็นช่างหมัวมัวที่หน้าผาก วางผ้าเอาไว้กำลังนอนอยู่บนตั่งด้วยใบหน้าซีดเขียว

พอได้ยินเสียง ฉางหมัวมัวก็หันหน้ามามอง ครั้นเห็นเป็นไฉ่เว่ยนาง

* สี่คุณธรรม ได้แก่ จริยงาม วาจาดี รูปร่างงาม งานบ้านงานเรือนไม่บกพร่อง

** วัยปักปัน หมายถึงช่วงอายุเต็มสิบห้าปี หญิงสาวชาวจีนสมัยก่อนจะเกิดผมปักปันเป็นสัญลักษณ์ว่า ถึงวัยออกเรือนแล้ว

เกิดในม็อกที่ไม้ออกาสักคนละ 1

ก็รีบใช้มือยันตั้งพยายามจะลุกขึ้น

ขณะเส้นหยวนเพิ่งมาถึงดวงใจ ไฉ่เว่ยยังเป็นเพียงสาวใช้ระดับล่างข้างกายนาง ทว่าต่อมาไม่รู้เกิดอะไรขึ้น เมื่อต้นปีหัวหน้าสาวใช้ของเส้นหยวนทำผิดจนถึงขั้นตีดุค นางจึงยกไฉ่เว่ยขึ้นมาเป็นหัวหน้าสาวใช้ประจำตัว ให้คอยปรนนิบัติรับใช้

หัวหน้าสาวใช้ของเส้นหยวนยอมเอาไปเทียบกับผู้อื่นไม่ได้ ดังนั้นบนหน้าฉางหม้วม้วจึงเผยแพร่ยืมออกมา เอ่ยปากด้วยความกระตือรือร้น "แม่นางไฉ่เว่ยมาแล้วหรือ รีบมานั่งเถิด"

ไฉ่เว่ยก้าวขึ้นหน้าไปสองก้าว กล่าวยิ้มๆ "ท่านลุกขึ้นมาทำไมกัน รีบพักเถิด"

นางเป็นคนอบอุ่นอ่อนโยน จิตใจดีงามบริสุทธิ์ แม้จะมีฐานะเป็นหัวหน้าสาวใช้ประจำตัวเส้นหยวน แต่ก็ไม่ได้วางท่าข่มคนแม้แต่หน่อย

นางประคองฉางหม้วม้วนั่งฟังผนังเรือเสด็จก็หยิบหมอนนุ่มมารองหลังอีกฝ่าย จากนั้นก็ทำท่าทางบอกให้ฉางหม้วม้วดูกล่องอาหารในมือนาง "คุณหนูทราบที่ท่านเมาเรือจนกินอะไรไม่ลง จึงให้นำสาส์นเปิดกับพุทรากรอบมาโดยเฉพาะ ยังมีกระฉับสดนี้ที่คุณหนูตั้งใจซื้อมาสั่งให้ช้านำมามอบให้ท่าน"

ฉางหม้วม้วฟังแล้วในใจให้ตื่นตันเป็นที่สุด "ข้าแค่เคยสอนคุณหนูเย็บปักเพียงปีเดียวเท่านั้น เดิมก็ต้องขอบคุณนางด้วยซ้ำที่ทำให้ข้าตามนางไปเมืองหลวงได้ ไม่คิดเลยว่าในใจคุณหนูจะยังนึกถึงข้าเช่นนี้ ข้าซาบซึ้งใจจริงๆ"

ไฉ่เว่ยเฝ้าปากหัวเราะเบาๆ โดยไม่พูดอะไร ทว่าในใจนางก็นึก

ประหลาดใจเช่นกัน

เดิมที่คุณหนูเยอหยิ่งออกป่านนั้น เคยเป็นห่วงเป็นใยผู้อื่นเสียเมื่อไร คุณหนูสามกับคุณชายรองเป็นน้องสาวและน้องชายร่วมมารดากับนาง แต่ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับพวกเขาที่ไม่ได้ดีสักเท่าไร ไม่ได้ใส่ใจอะไร พวกเขานัก แต่ใจนตอนนี้ถึงดีต่อฉางหม้วม้วป่านนี้แล้ว

มีหน้าซ้ำเมื่อครู่คุณหนูยังพูดด้วยวาระสชาติเปิดต้นสี่มงคลนั้นดียิ่ง ให้นางกับชิงเหอชิงจู่แบ่งไปกิน นี่เป็นเรื่องที่ไม่มีทางเกิดขึ้นในอดีตแน่นอน

จะว่าไป... นับแต่ได้รู้ข่าวการตายของซูหยิน นิสัยของคุณหนูก็ ดูเหมือนเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนขึ้นไม่น้อย

ก็ถูก คุณหนูได้ซูหยินประดับประดาจนเติบโตใหญ่ ไกลชีวิตสนิทสนม กับซูหยินที่สุดมาแต่ไหนแต่ไร ซูหยินจากไปแล้ว นายท่านถึงกับใจดำ ไม่ให้คุณหนูกลับไปร่วมงานศพ คุณหนูยอมต้องเสียใจมากแน่นอน นิสัยเปลี่ยนไปก็เป็นเรื่องปกติยิ่ง

ไฉ่เว่ยทอดถอนใจเงี้ยวๆ ทว่าเบื่องหน้ากลับไม่ได้แสดงออก เพียงยิ้มพรางพูดคุยเล่นกับฉางหม้วม้วสองสามคำ จากนั้นนางก็ยืนขึ้น กล่าวยิ้มๆ "ทางคุณหนูยังรอให้ข้าไปปรนนิบัติอีก ข้าขอตัวก่อนแล้ว หม้วม้วพักผ่อนให้เต็มที่ หากมีอะไรก็ให้สาวใช้ไปบอกข้า"

ฉางหม้วม้วนั่งตัวตรงบนตั่ง กล่าวว่า "รบกวนแม่นางกลับไปรายงาน คุณหนูแทนข้าสักคำ บอกว่าชอบคุณนางมากที่สุดสำหรับใจนี้ถึงป่าวชธา"

ไฉ่เว่ยยิ้มพรางพยักหน้าตอบรับ ก่อนหมุนตัวเดินออกนอกประตูไป

เกิดในมือที่ไม้อาสาพิศกุนลี้ 1

ครั้นไฉเวยกกลับไปหาเส้นหยวนก็เห็นอีกฝ่ายกำลังถือสะดึงไว้ในมือ
ก้มหน้าปักกอกกล้วยไม้อยู่ ส่วนชิงเหอกับชิงจู่ก็คอยยืนรับใช้อยู่ข้างๆ

"นำของไปให้ฉางหมั่มัวแล้ว?" เห็นไฉเวยกกลับมาเส้นหยวนก็วาง
สะดึงเล็กในมือลง ก่อนเงยหน้าขึ้นถามนาง

ไฉเวยตอบ "บ่าวนำของไปให้ฉางหมั่มัวตามที่คุณหนูสั่งแล้วเจ้าคะ
นางยังบอกให้ว่าขอบคุณคุณหนูแทนนางด้วย"

เส้นหยวนพยักหน้า ไม่ได้พูดอะไรอีก ก้มหน้าลงปักกอกกล้วยไม้
ที่ยังทำไม่เสร็จบนสะดึงต่อ

แสงแดดอ่อนๆ ลอดผ่านเข้ามาจากหน้าต่างเล็กของเรือ ตกลง
บนร่างเส้นหยวน ผิวนางขาวปานหิมะแรก ท้วมกายมีบุคลิกลักษณะ
สงบนิ่งเรียบเฉย

ชั่วแวบหนึ่งนั้นไฉเวยเกิดภาพหลอนขึ้นมา คล้ายว่าเส้นหยวนควร
เป็นเช่นนี้มาโดยตลอด เส้นหยวนที่เยื่อหุ้มจ้องมองในอดีตเป็นเพียง
จินตนาการในสมองของตนเท่านั้น

สองวันให้หลังเรือแล่นตามลมโดยตลอดจึงรุดหน้าไปรวดเร็ว แต่
ตอนมาถึงอันตาก็เริ่มมีฝนตกหนัก ลมพัดย้อนทาง เรือต้องแล่นทวนลม
ข้าเบื้องหน้าแม่น้ำยังแตกออกเป็นหลายสาย มีหินโสโครกจำนวนมาก
คนคุมเรือรายงานว่าวันนี้เกรงจะแล่นเรือไม่ได้แล้ว ทำได้เพียงหยุดอยู่ที่นี้
ชั่วคราว รอฝนหยุดทิศทางลมเปลี่ยนค่อยเดินทางต่อ

เส้นหยวนอนุญาตให้หยุดเรือ

ฝนนี้ตกจนเย็นถึงได้หยุด ดวงอาทิตย์ปรากฏตามหลังมาทันที

เส้นหยวนฟูบอยู่ตรงหน้าต่างเรือ มองดวงอาทิตย์ยามเย็นที่อยู่ไกลออกไปกำลังลับขอบฟ้า ริมฝั่งมีต้นไม้ บนผิวน้ำล้นเป็นแสงแดดยามเย็น เป็นสีเขียวตัดสีแดงอย่างแท้จริง

หางตาพลันเหลือบเห็นคนผู้หนึ่งยืนอยู่ท้ายเรือ รูปร่างสูงใหญ่ ตระหง่าน สองมือโพล่หลังมองดูผิวแม่น้ำไหลเขียวที่เบื้องหน้า ลมแม่น้ำพัดสายรัดเอวและแขนเสื้อสีเขียวครามของเขาปลิวขึ้น บุคลิกสง่างามเหนือสามัญ

...เป็นหลี่ชิวเหยา

เส้นหยวนนั่งหลังตรงไม่ได้พับตอ ยื่นมือไปหยิบหนังสือมาอ่าน

เรือที่นางเหมาลำนี้มีขนาดใหญ่มาก วันนั้นหลังจากให้หลี่ชิวเหยากับผู้ติดตามของเขาขึ้นเรือมา นางก็ให้คนคุมเรือจัดให้พวกเขาพักที่ห้องด้านหลัง ส่วนนางกับผู้ติดตามของนางย่อมจะพักที่ห้องกลางและห้องด้านหน้า สองวันมานี้ต่างคนต่างอยู่ไม่ได้พบหน้ากันแม้แต่ครั้งเดียว

เส้นหยวนรู้สึกว่าเป็นเช่นนี้ก็ดียิ่ง ซาตินี่นางก็ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับคนสกุลเหลืออยู่แล้ว ยิ่งกว่านั้นนางก็รู้ว่ากายภาคน้ำหลี่ชิวเหยาจะได้กลายเป็นขุนนางมากอำนาจที่โหดเหี้ยมเช่นนั้นอีก ทางที่ดีต่อแต่นี้อย่าได้เจอกันอีกเป็นดีที่สุด

อาทิตย์ยามเย็นค่อยๆ ลลับเหลี่ยมเขา วันนี้เป็นวันที่จันทร์เต็มดวง บนฟ้ามีจันทร์กระจ่างหนึ่งดวง ในน้ำก็มีอีกหนึ่งดวง ริมฝั่งมีหมอกควันปกคลุม ทศนิยมภาพงดงามอย่างที่สุด

ไฉ่เว่ยจูดเทียนบนโต๊ะสี่เหลี่ยมตัวเล็กเสร็จก็ใช้ป๊ะตะเกียงครอบไว้ ครั้นเงยหน้าขึ้นมาเห็นเส้นหยวนยังนั่งมองดวงจันทร์อยู่ตรงหน้าต่าง

เกิดในม็อกที่ไม้ออภวิสกุนลี 1

มือถือหนังสือค้างไว้เฉยๆ ไม่ได้พลิกเปิดต่อ จึงเดินไปหยิบเสื้อคลุมที่
ราวแขวนเสื้อด้านข้างมาคลุมลงบนตัวนาง

"คุณหนู กลางคืนลมแรง น้ำค้างก็มาก ท่านนั่งหลบเข้ามาหน่อย
ดีกว่านะเจ้าคะ ระวังจะไม่สบายเอา" นางเตือนเส้นหยวนเสียงนุ่ม

เส้นหยวนยังมองดูแสงจันทร์ที่สะท้อนบนผิวน้ำด้านนอก รู้สึกว่า
ในใจสงบนิ่งยิ่งยวด

ชาติก่อนนางเคยมีนิสัยหุนหันพลันแล่นเพียงนั้น ต่อมาภายหลัง
ถูกพิษจนตาบอด ใจกลัดบ่ค่อยๆ สงบลง บางทีอาจเป็นเพราะได้เรียน
ดีดพิณกับคนผู้นั้น ใจซำถึงค่อยๆ สงบลงกระมัง

คิดถึงคนผู้นั้นเส้นหยวนก็รู้สึกใจอ่อนโยนอย่างห้ามไม่อยู่ มุมปาก
พลอยยกขึ้นตามไปด้วย

เพียงนึกเสียดายที่จนตายก็ยังไม่รู้ว่าคนผู้นั้นเป็นใครกันแน่

เส้นหยวนถอนหายใจเบาๆ คราหนึ่ง จากนั้นนางก็หันหน้ากลับม
สั่งโฉเว่ย "เจ้าไปจุดกำยานมาเตาหนึ่ง"

โฉเว่ยรับคำ เดินไปหยิบเตาทองแดงสามขาปิดเงินลายดอกเสาวรส
ใบเล็กๆ ใบหนึ่งมา ก่อนหยิบกำยานรูปดอกเหมยก้อนหนึ่งมาเผา
ภายในห้องพลันมีกลิ่นหอมอ่อนๆ บริสุทธิ์อบอวลเต็มห้องทันที

เส้นหยวนเองก็ไปหยิบธูปพิณของตนเองมาเปิดออก ด้านในเป็น
พิณประดับหยกทรงใบตองคันหนึ่ง

ในห้องไม่มีโต๊ะวางพิณ เส้นหยวนจึงให้โฉเว่ยหยิบเบาะกกใบหนึ่ง
มาให้ ก่อนนั่งลงหันหน้าไปทางหน้าต่างเรื่อ นำพิณวางบนตัก ก้มหน้าลง
น้อยๆ นิ้วขาวเรียวบางค่อยๆ ดีดสายพิณ

เมื่อก่อนมารดาที่เคยเชิญคนมาสอนนางดีดพิณ แต่เวลานั้นนางไม่อาจสนใจเรียนได้ เล่าเรียนอยู่หลายปีก็ยังดีดไม่เป็นแม้แต่เพลงเดียว ซ้ำยังบ่นว่านิ้วของตนเองถูกสายพิณเอ็นเฉียบบาดจนเจ็บ แต่ในหนึ่งปีที่นางถูกพิษจนตาบอดนั้นก็กลับเรียนดีดพิณจนเป็นด้วยการสั่งสอนจากคนผู้นั้น

เรื่องจำพวกเรียนพิณย่อมจะลำบากยิ่ง นิ้วมืออันบอบบางของนางค่อยๆ ถูกเสียดสีจนเกิดรอยด้านบางๆ แต่นางในเวลานั้นไม่เอ่ยปากบ่นแม้แต่น้อย กลับรู้สึกที่หัวใจที่เดิมทีแห้งเหี่ยวของตนเองค่อยๆ พองฟูขึ้นมา

ยามที่อยู่บ้านท่านตาในฉางโจว นางก็ฝึกดีดพิณเป็นครู่สั้นๆ ทุกวันเช่นกัน

นางไม่รู้ว่าคนผู้นั้นมีหน้าตาเช่นไร และก็ไม่ว่าคนผู้นั้นเป็นใครกันแน่ นางไร้หนทางจะหาตัวเขา แต่นางก็ไม่อยากลืมความสัมพันธ์ระหว่างคนผู้นั้นกับนางที่มีอยู่เพียงน้อยนิดนี้ไป ยามว่างนางจึงมักดีดพิณด้วยคิดว่าอาจมีสักวันที่คนผู้นั้นจะบังเอิญมาได้ยินนางบรรเลง ได้ยินเสียงพิณที่คล้ายกับของเขาแล้วมาสอบถาม เวลานั้นนางก็จะได้รู้ว่าเขาเป็นผู้ใดกันแน่

เสียงพิณอ้อยอิ่งค่อยๆ ดังขึ้นในราตรีอันเงียบสงบนี้

หนึ่งห้องกั้นกลาง หลีฉิวเหยาที่กำลังยืนเงยหน้าชมจันทร์อยู่ท่ายเรือพลันได้ยินเสียงพิณนั้น เขาให้ประหลาดใจ อดไม่ไหวต้องหันหน้ากลับไปมองทางห้องกลาง

• เกิดในฟ็อกที่ไม้ออสามีสกุลนี้ 1

ฉันหึงยื่นมือแนบลำตัวอยู่ด้านหลังเขาสองก้าว ได้ยินเสียงพิณ
ที่ตั้งมากะทันหันนี้ก็ตกใจจนสะดุ้ง อดจะหันหน้ากลับไปมองไม่ได้

จากนั้นเขาก็เก็บสายตากลับมามองหลังชี้ขีวเหยาที่ยืนอยู่เบื้องหน้าเขา
ทันที ก่อนเอ่ยว่า "หากมีโช้คุณชายยืนอยู่ตรงหน้าข้า ข้าคงสงสัยว่า
เสียงพิณนี้เป็นท่านบรรเลง 'ห่านป่าโฉบพันทราย' เพลงนี้เป็นเพลงที่
เมื่อก่อนท่านชอบบรรเลงที่สุด มีหน้าข้า ไฉนเสียงพิณถึงเหมือนกับ
ของท่านเพียงนี้ได้"

4

มารดาบังเกิดเกล้าของหลี่ซิวเหยาเป็นคุณหนูตระกูลขุนนาง ศาสตร์ทั้งสี่อย่างพิณ หมากร อักษร วาดภาพล้วนแต่แตกฉาน เพียงแต่ ภายหลังตระกูลตกยาก ถูกขายเป็นทาส ต่อมาจึงถูกบิดาของหลี่ซิวเหยา รับเป็นสาวใช้อุ่นเตียง แต่อย่างไรนางก็เป็นบุตรสาวของขุนนางต้องโทษ บิดาหลี่ซิวเหยาไม่กล้ายกย่องนางเกินไป ดังนั้นจวบจนสิ้นใจนางจึงเป็นเพียง สาวใช้อุ่นเตียงเท่านั้น แม้แต่อนุอย่างเป็นทางการก็ยังไม่นับว่าเป็นได้

หากแต่มารดาผู้เป็นภรรยาเอกของบิดาหลี่ซิวเหยากลับไม่มีใครชอบ บุตรชายคนโตสายรองอย่างเขานัก ครั้นจะดูแลเขา จึงโยนเขาให้ มารดาบังเกิดเกล้าของเขาดูแลเอง แต่เป็นเช่นนี้ก็ดี จะอย่างไรสองแม่ลูก ก็ได้อยู่ด้วยกัน และหลี่ซิวเหยาก็ได้เล่าเรียนศาสตร์ทั้งสี่นั้นจากมารดา ในช่วงปีเหล่านั้น หลังมารดาเขาลิ้นใจ เขาก็เข้ากองทัพแล้ว ผู้อื่น เอาแต่พูดว่าเขาเป็นทหารหยาบซ้ำผู้หนึ่ง หารู้ไม่ว่าอันที่จริงเขาแตกฉาน

เกิดในอีกทีไม่ขอลาสิกขาเลย 1

ในเรื่องศาสตร์ทั้งสี่เช่นกัน มีเพียงฉีหมิงผู้ติดตามประจำตัวเขาที่รู้เรื่องเหล่านี้

หลี่ซิวเหยาได้ยินคำของฉีหมิง สีหน้ายังคงไม่เปลี่ยนแปลงเพียงกล่าวเรียบๆ "ใต้ฟ้านี้มีเสียงพิณคล้ายกันอยู่มากมาย มีอะไรน่าตกใจกัน"

ทว่าในใจนั้นยังคงประหลาดใจอยู่บ้าง เนื่องจากเมื่อครู่เขาได้ยินการดีดไล่เสียงอยู่จุดหนึ่ง

เพลงนี้ตรงจุดนี้เดิมไม่มีการไล่เสียง เป็นเขาเพิ่มเข้าไปเอง เสียงพิณของคนผู้นี้คล้ายกับของข้ากึ่งข้างเถอะ แต่ในจุดการไล่เสียงนี้ก็ยังไม่...

ในสมองของเขาอดจะมีภาพแผ่นหลังแบบบางที่ได้เห็นเมื่อสองวันก่อนปรากฏขึ้นมาไม่ได้ ในใจแอบคิดกับตนเอง *ไม่รู้ว่ามีนางผู้นี้เป็นผู้ใดกันแน่ บางทีอาจต้องลองถามดู*

เดิมที่เขาไม่มีความสนใจต่อหญิงสาวผู้นั้นสักนิด คิดเพียงว่าแม่นางผู้นี้ให้ขึ้นเรือมา ยินดีพาเขาติดไปเมืองหลวงด้วย แม้นางจะยังไม่ยอมรับค่าเรือจากเขา แต่รอให้ถึงเมืองหลวง หลังลงเรือแล้ว เขาจะจ่ายค่าเรือให้อีกเป็นเท่าตัว ทว่าตอนนี้เขาพลันอยากรู้บ้างแล้วว่านางเป็นผู้ใด

ในใจเขากำลังครุ่นคิดถึงเรื่องนี้ กลับได้ยินฉีหมิงพูดกระซิบรัวเร็ว "คุณชาย ท่านรีบดูด้านหน้าสิขอรับ"

หลี่ซิวเหยาเงยหน้ามองไป

เห็นผิวแม่น้ำกว้างใหญ่ถูกสายลมราตรีพัดจนเกิดริ้วคลื่นสุดลูกหูลูกตา ทว่าตลอดแนววงอ้อมเหี้ยวเฉาสองฝั่งกลับมีเรือเล็กไหลออกมาราวสามสิบสี่สิบลำ

บนเรือเล็กแต่ละลำมีคนอยู่สี่ห้าคน สองคนพายเรือ ที่เหลือ ล้วนจับอาวุธ แสงจันทร์กระจ่างส่องลงบนอาวุธเหล่านี้เกิดเป็นแสง แววตา

หลี่ชิวเหยาขมวดคิ้วยาวทั้งสอง

เขารู้...นี่เป็นไปได้มากกว่าจะเจอโจรสลัดเข้าแล้ว แต่ก่อนหน้านี้ เขาเป็นแม่ทัพลาดตระเวนอยู่ที่เมืองเหลียว เนื่องจากระยะก่อนเขาปราบ โจรสลัดจนมีความดีความชอบ เมื่อเรื่องถูกรายงานขึ้นไป กรมขุนนางถึง ได้ให้เขากลับเมืองหลวงไปรายงานตัวที่กรมทหาร ดังนั้นพอเห็นบรรดา โจรสลัดตรงหน้า ในใจเขาจึงไม่หวาดหวั่นสักนิด เพียงสั่งฉิ่งหึ่งเสียงเข้มว่า "กลับห้องไปเอาธนูเข้ามา!"

ฉิ่งหึ่งเองก็เคยติดตามหลี่ชิวเหยาออกปราบโจร แต่ทุกครั้งล้วนมี ทหารกองใหญ่ไปด้วย สภาพที่มีแค่เขากับหลี่ชิวเหยาเพียงสองคน บนเรือเช่นนี้ไม่เคยมีมาก่อน ในใจเขาจึงอดไม่ได้ที่จะหวาดหวั่นอยู่บ้าง ครั้นได้ยินเสียงสุ่มมันคงของหลี่ชิวเหยาเขาก็พยายามตั้งสติเต็มกำลัง ก่อนวิ่งฉิวกลับห้องไปหยิบธนูมา

หลี่ชิวเหยาจับคันธนูมาไว้ในมือ พาดลูกธนูเข้ากับคัน นิ้วสาย จนคันโก่งเป็นวงเดือน จากนั้นก็ปล่อยมือ ได้ยินเพียงเสียงฟิวดังขึ้น ลูกธนูดอกนั้นพุ่งแหวกอากาศไปปักลงบนหัวเรือเล็กลำหน้าสุด ฝั่งลง เนื้อไม้หลายซุน* ขนหางยังคงสั่นไม่หยุด

คนบนเรือเล็กตกใจสะดุ้งโหยง แม้แต่ผีพายยังลี้มพาย

ครั้นแล้วก็ได้ยินหลี่ชิวเหยาพูดขึ้นเสียงดังฟังชัด "ตรงหน้านั้นเป็นผู้ใด!

* ซุน เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว

เกิดในฟ็อกที่ไม้อาสาพิศทุกคืน 1

รีบถอยไปเสีย มิเช่นนั้นฉันในมือข้าจะไม่เกรงใจแล้ว!"

เริ่มด้วยการเตือน... ขู่ขู่ขู่ก่อนก็ถือเป็นเรื่องดี ด้วยบนเรือมีสตรีอยู่จำนวนมาก หากเกิดการปะทะขึ้นมาจริงๆ เกรงว่าจะพลอยทำให้พวกนางลำบาก

เวลานี้คนบนเรือเล็กกำลังมองลูกธนูที่ปักอยู่บนหัวเรือ มีคนเอ๋ยไปทางซ้ายร่างสูงใหญ่คร่ำเพิ่มเติมน้ำด้วยความลึงเล "ในเรือลำนี้จึงมีคนต่อสู้เป็นอยู่ด้วย หัวหน้าใหญ่ พวกเราถอยก่อนจะดีกว่า"

หัวหน้าใหญ่ผู้นั้นกลับแค้นเสียงเย็นออกจุมุก มองหล่ชีวิเหยาที่เบื้องหน้า ในดวงตามีประกายเหยี่ยมเกรี้ยวมาวผ่าน พูดยว่า "สองหมัดยากชนะสี่มือ ต่อให้บนเรือมีคนต่อสู้เป็นแล้วอย่างไร พวกเรามีคนตั้งมาก ยังต้องกลัวเขากอีกหรือ หนึ่งในคนหนึ่งดาบก็เพียงพอจะสับเขาให้ละเป็นกองเนื้อแล้ว พายต่อไปข้างหน้า อย่าหยุด!"

ตอนกลางวันเขาส่งคนมาดูลาดเลาแล้ว รู้ว่าเรือลำนี้จะไปเมืองหลวงบนเรือส่วนใหญ่เป็นสตรี ทั้งยังดูเหมือนมาจากครอบครัวร่ำรวย เงินทองและสิ่งของมีค่าต้องมีไม่น้อยแน่ มิหนำซ้ำตามที่คนของเขาบอกมาแม่นางผู้นั้นถึงดงามปานเทพธิดาบนสวรรค์ แม้แต่คนงามในภาพวาดยังเทียบนางไม่ติด หัวหน้าใหญ่ผู้นี้เป็นพวกบ้าตึกหนา ด้วยเหตุนี้จึงเกิดความคิดมุ้งร้ายหวังจะมาชิงทรัพย์จูดคน

เพราะฉะนั้นอย่าว่าแต่บนเรือตรงหน้ามีคนเดียวเลย ต่อให้มีเป็นสิบคน เขาก็ไม่ยอมถอยแน่นอน

เขาสะบัดดาบโค้งในมือจนเป็นประกาย ตวาดสั่งลูกน้องให้พายเรือและตวาดสั่งบรรดาคนที่ด้านหลังให้ตามมาโดยเร็วทันที

หลี่ซิวเหยาเห็นว่ากรซู่ขวัญของตนไม่ทำให้คนเหล่านี้ล่าถอย
ซ้ำตอนนี้เขาก็แน่ใจแล้วว่าคนเหล่านี้เป็นโจรสลัดจริงๆ โดยมีต้องสงสัย
จึงไม่ยั้งมืออีก

เขาเอื้อมมือไปหยิบลูกธนูจากในกระบอกลงมาที่เดียวสามดอก
พาดกับคันธนูแล้วปล่อยออกไปพร้อมกัน บนเรือลำหน้าสุดมีคนล้มลง
สามคนทันที

หัวหน้าใหญ่ผู้นั้นรู้ว่าคนบนเรือฝ่ายตรงข้ามมีวิชาธนูแก่กล้า
พอเห็นหลี่ซิวเหยานำวสายธนูจึงผลุบตัวหลบหลังคนข้างๆ ทันที ตอนนั้น
คนผู้นั้นต้องถูกธนูตายไปแล้ว เขาก็ยื่นมือไปหิ้วตัวคนผู้นั้นมาไว้เบื้องหน้า
ตนเองเพื่อบังลูกธนูของหลี่ซิวเหยา พร้อมกันนั้นก็หันหน้ากลับไปคำราม
ใส่คนด้านหลังด้วยอาการกระหืดกระหอบ "รีบพ่าย! รีบพ่าย! รอลุ้นเรือใหญ่
ได้เมื่อไร ธนูของเขาก็ไม่มีที่ให้แผลงฤทธิ์แล้ว!"

เขายังพูดเสียงดังอีกว่า "ผู้ที่เหมาเรือลำนี้เป็นแม่นางจากครอบครัว
ร่ำรวย มีสตรีอยู่มาก และยังมีแก้วแหวนเงินทองอีกหลายหีบ ขอเพียง
พวกเจ้าบุกขึ้นเรือได้ แต่ละคนจะได้รางวัลห้าสิบตำลึงเงินพร้อมสตรี
หนึ่งนาง ใครฆ่าเจ้าคนยิงธนูได้ ตกรางวัลอีกห้าร้อยตำลึงเงิน!"

รางวัลหนักย่อมมีผู้กล้า พวกเดนนตายเหล่านี้เมื่อได้ยินคำของ
หัวหน้าใหญ่แล้ว ไหนเลยจะยังสนใจธนูอีก สองตาแดงก่ำ ถึงขั้นใช้
ดาบโค้งในมือจ้ำพายอย่างสุดชีวิต

เรือเล็กเหล่านี้เล่นเข้าหาเรือใหญ่ด้วยความเร็วปานติดปีกบิน
แม้ระหว่างนี้หลี่ซิวเหยาจะยิงธนูมือเป็นระวิงจนฆ่าโจรสลัดไปได้
จำนวนมาก แต่อย่างไรก็ตามคนก็มากเกินไป ยามนี้จึงมีคนปืน

กระโดดขึ้นจากเรือเล็กมาแล้ว

หลีซิวเหยาโยนคันธนูในมือให้ฉิ่งหิมที่ยืนอยู่ด้านข้าง ก่อนเอื้อมมือชักกระปี่อ่อนตรงเอวตนเองออกมาพันใส่ลำคอของโจรสลัดคนที่กระโดดขึ้นเรือมาคนแรก

โจรสลัดผู้นั้นตายทันทีโดยไม่ทันแม้แต่จะส่งเสียงร้องโหยหวนศพหงายหลังตกลงแม่น้ำ เกิดเสียงน้ำดังตูมใหญ่ขึ้นมา

เหตุการณ์ที่ทำยเรือเหล่านี้ทำให้คนบนเรือตกใจมานานแล้ว คนคุมเรือกับลูกเรือกลุ่มหนึ่งพรึ่่งจนหน้าซีดเผือด วิ่งไปรอบเรือพลางร้องตะโกนลั่นไม่หยุด "โจรสลัดมาแล้ว! โจรสลัดมาแล้ว!"

พวกที่ขาดกั้วมาก ๆ ก็ตกใจจนปัสสาวะราดออกมาตรงนั้นเลย

เส้นหยวนกับไฉ่เว่ยที่อยู่ในห้องพักก็ได้ยินเสียงเหล่านี้เช่นกัน คนทั้งสองเดินไปส่องดูตรงหน้าต่าง เห็นหลีซิวเหยากำลังสู้กับโจรสลัดพวกนั้นอยู่ที่ท้ายเรือ

หลีซิวเหยาคุมกระปี่ยาวเล่มหนึ่งไว้ในมือ มองเห็นเพียงประกายแสงเยียบเย็นภายใต้แสงจันทร์ แม้โจรสลัดเหล่านั้นจะมีคนมาก แต่กลับไม่มีแม้แต่คนเดียวที่จะเข้าใกล้ตัวเขาได้

บนดาดฟ้าเรือมีแต่เลือดสีแดงฉานสาดกระเซ็นอยู่ทั่ว ทั้งยังมีเสียงคนกรีดร้องดังมาเป็นระยะ หรือไม่ก็เห็นท่อนแขนท่อนขาดตกลงบนดาดฟ้าเรือ ไฉ่เว่ยไหนเลยจะเคยพบเห็นเรื่องเช่นนี้ นางจึงตกใจจนใบหน้าเปลี่ยนสี มือเท้าอ่อนยวบในทันที แต่ถึงจะเป็นเช่นนี้ นางก็ยังไม่พูดกับเส้นหยวนด้วยความเด็ดเดี่ยว "คุณหนู หากอีกประเดี๋ยวเกิดอะไรขึ้น ท่าน...ท่านก็มาหลบที่ด้านหลังบ้าง บ่าวถึงตายก็จะปกป้องท่านให้ได้!"

ในใจเส้นหยวนให้ซาบซึ้งยิ่งนัก

ชาติก่อนนางไม่ได้ทำอะไรต่อคนข้างกายตนเอง สุดท้ายจึงถูกบิดารังเกียจ น้องชายและน้องสาวต่างเห็นพี่สาวอย่างนางเป็นความอับอาย สาวใช้ข้างกายเหล่านั้นก็พากันทอดทิ้งนางไปยามที่นางตกยากหรือไม่ก็ฆ่าเติมนาง มีเพียงไฉ่เวยสาวใช้ผู้ซึ่งนางไม่เคยใส่ใจที่ยังจงรักภักดี ไม่ทอดทิ้ง และไม่เคยจากนางไปที่ใด ดังนั้นหลังจากเกิดใหม่นางจึงยกไฉ่เวยขึ้นมาเป็นหัวหน้าสาวใช้ประจำตัวนาง จากที่เคยเป็นเพียงสาวใช้ระดับล่าง

ไฉ่เวยไฉ่เวยพูดเช่นนี้ เส้นหยวนก็กุมมืออีกฝ่ายไว้พลางพูดทันที "ไม่เป็นไร วรรยุทธ์ของหลี่ชิวเหยาร้ายกาจยิ่ง โจรสลัดจำนวนมากเพียงไรก็ไม่ใช่อุปสรรคของเขา เจ้าไม่ต้องกลัว พวกเราไม่เป็นอะไรนะ"

อันที่จริงในใจเส้นหยวนก็กลัวเช่นกัน มือทั้งสองเย็นเฉียบ แต่นางรู้ว่าหลี่ชิวเหยาเป็นคนที่เก่งกาจยิ่ง

ในชาติก่อนช่วงไม่กี่ปีสุดท้ายที่ฮ่องเต้ชวยังไม่สวรรคต หากมิใช่อุทกภัยภาคใต้ก็เป็นภัยแล้งภาคเหนือ หรือไม่ก็ฝูงตั๊กแตนสร้างความเสียหาย ชุนนางกังฉินในพระราชสำนักมีมาก ค่าเสบียงอาหารที่แบ่งสันลงไปจึงถูกยกยอกไปกว่าก่อน เหลือไม่เท่าไรที่ไปถึงมือราษฎร สุดท้ายราษฎรจึงไม่มีข้าวกิน พากันลุกฮือก่อกบฏขึ้นไม่น้อย พวกเหล่า*ทางชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือฉวยโอกาสขณะเกิดจลาจลยกทัพใหญ่ รุกราน หลี่ชิวเหยาก็ได้สร้างความดีความชอบนับไม่ถ้วนในการเดินทัพขึ้นเหนือหลายครั้งนั้น จนสุดท้ายก้าวกระโดดเป็นแม่ทัพใหญ่อย่างรวดเร็ว

* หลี่ชิวเหยา หรือออยรัต (Oirats) เป็นชาวมองโกลกลุ่มหนึ่งทางตะวันตก

เกิดในมอक्तिไม่อาจพิศกุลล 1

กุมอำนาจสามกองกำลังใหญ่* จากนั้นก็สนับสนุนองค์ชายรองที่ยังเยาว์วัย
สืบพระราชบัลลังก์เป็นฮ่องเต้ ทว่าอันที่จริงอำนาจใหญ่ในพระราชสำนัก
ยังคงถูกกุมแน่นอยู่ในมือเขา

นางปลอบใจเว่ยเซินนี้และปลอบตนเองไปด้วย ทันใดนั้นก็ได้ยิน
เสียงดังปัง ประตูห้องพังกถึงกับถูกกลุ่มคนกระแทกเปิดจากด้านนอก

เส้นหยวนกับใจเว่ยตกใจสะดุ้งโหยง รีบมองไปก็เห็นฉางหม้วมัว
กำลังปราดเข้ามา ด้านหลังนางยังตามมาด้วยชิงเหอและชิงจู่ที่ตกใจ
จนใกล้จะร้องไห้อยู่รอมร่อ

พอฉางหม้วมัวเข้ามาได้ก็รีบพูดกับเส้นหยวนว่า "เมื่อครู่บ่าว
ได้ยินเสียงร้องตะโกนที่ข้างนอก ทราบว่าบนเรือมีโจรสลัดขึ้นมา ในใจ
ให้เป็นห่วงคุณหนูยิ่งนัก จึงลุกขึ้นมาจากที่นอน คุณหนู ท่านรีบลงไปจาก
เรือตอนที่โจรสลัดยังไม่ถึงตัวท่านเกิดเจ้าคะ"

เรือเทียบท่าอยู่ริมฝั่ง ระหว่งที่ซูลมุนวุ่นวายนี้ คนคุมเรือกำลัง
สั่งการลูกเรือเสียงดังให้พาดไม้กระดานเพื่อจะหนีขึ้นฝั่ง

หากหนีขึ้นฝั่งแล้วตรงไปในเมืองอย่างไรก็ปลอดภัย

เวลานี้ชิงเหอชิงจู่ก็ต่างเร่งด้วยความร้อนใจเช่นกัน "คุณหนู ท่าน
รีบไปเกิดเจ้าคะ"

ประตูเพิงจะถูกฉางหม้วมัวกระแทกเปิดอย่างแรง ลมราตรีเย็นเฉียบ
พัดกรูเข้ามาในห้องทันที เทียนบนโต๊ะที่เดิมยังสว่างอยู่ถูกลมพัดดับ
ทันควัน

* สามกองกำลังใหญ่ คือหน่วยรบที่ดีที่สุดสมัยราชวงศ์หมิง แบ่งออกเป็นห้าค่ายทัพซึ่งรวบรวมทหาร
ชั้นเลิศจากทุกสารทิศไว้เป็นกำลังหลักในการโจมตี กองกำลังสามพันนายอันมีทหารม้ามองโกลเป็นกำลังหลัก
และกองยุทธโประกรณ์เทพอันเป็นกองกำลังพิเศษที่ใช้อาวุธดินปืนโดยเฉพาะ

ทว่ายังดีที่คืนนี้จันทร์เต็มดวง ส่องให้ทุกที่สว่างราวกับกลางวัน
เนื่องจากประตูเปิดออกกว้าง เส้นหยวนเงยหน้าขึ้นจึงมองเห็น
หลี่ชิวเหยากำลังต่อสู้ดุเดือดอยู่กับโจรสลัดเหล่านั้น

กระบี่อ่อนในมือเขากัดแกว่งจนเห็นเพียงเงา มีแต่ประกายแสง
เย็นเยียบทั่วทุกที่ ไม่ว่าจะประกายกระบี่วาดผ่านไปทีใด ก็จะมีโจรสลัด
ส่งเสียงร้องพลางล้มลงทันที

เส้นหยวนพลันส่ายหน้า พุดอย่างเด็ดเดี่ยว "เข้าไป"

พวกเราอยู่ในห้องก่อน รออีกครู่หนึ่ง พอสถานการณ์ควบคุมได้แล้ว พวกเราค่อยออกไป"

ปีนชิงเหอกับชิงजूอายุเพิ่งจะสิบสาม พวกนางถูกเหตุการณ์นองเลือดที่ด้านนอกทำให้ตกใจจนใบหน้าถอดสีนานแล้ว แต่เมื่อได้ยินคำขอของเส้นหยวน พวกนางสองคนก็รีบปิดประตู ทั้งยังย้ายโต๊ะและเก้าอี้ที่สองตัวมายันประตูไว้อย่างแน่นหนาด้วย

เสียงอาวุธปะทะกัน เสียงฝีเท้าสับสน และเสียงกรีดร้องดังมาจากด้านนอกไม่ขาด ทว่าเพียงไม่นานเสียงทั้งปวงนี้ก็หยุดลง

ชิงเหอมินิสัยใจร้อน อดรันทนไม่ไหว เอ่ยถามเส้นหยวนเสียงสั้น "คุณหนู ตอนนีพวกเรากลับไปได้หรือยังเจ้าคะ"

เอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้องไม่ออกไป แล้วนั่งคิดว่าด้านนอกมีสภาพเช่นไร จนตนเองแทบจะทำตนเองฆาตตาย มีผู้ออกไปดูสถานการณ์ด้านนอกในตอนนี้อยู่กี่คน

เส้นหยวนไม่ได้ตอบคำ แต่เดินไปข้างหน้าต่าง มองไปด้านนอกด้วยความระมัดระวัง

เห็นบนดาดฟ้าเรือมีศพโจรสลัดนอนเกลื่อนจำนวนมาก ปนด้วยร่างลูกเรือที่หนีลงจากเรือไม่สำเร็จอีกสามคน ส่วนกระบี่อ่อนของหลี่ซิวเหยาที่กำลังพาดอยู่บนคอกของโจรสลัดคนหนึ่ง

โจรสลัดคนนั้นก็คือหัวหน้าใหญ่ หลี่ซิวเหยาหลบตามองเขาอย่างเงิบเงียบ สายตาเย็นเยียบคมกริบ

เวลานี้เองฉิมิงที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็ถามขึ้น "คุณชาย ตอนนี้จะทำเช่นไรดีขอรับ"

เกิดในม็อกกีไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ 1

หลี่ซิวเหยาสำแดงฝีมือจับไวดุจสายฟ้า เสียงจับจับไม้ที่ก็ก็เขื่อน
เอ็นข้อมือและเอ็นข้อเท้าของหัวหน้าใหญ่ขาด จากนั้นเขาก็พลิกมือ
เก็บกระบี่เข้าฝักอย่างคล่องแคล่ว ก่อนสั่งเสียงเข้ม "เหลือลื่นมันไว้
ไปรายงานต่อที่ว่าการห้องที่นี่"

ต่อให้เป็นโจรสลัด แต่ตายไปจำนวนมากเพียงนี้ ยังคงต้องแจ้งให้
ที่ว่าการในท้องที่ทราบ

ฉีหมีงรับคำ หมุนตัวเดินลงจากเรือไป

หัวหน้าใหญ่ที่นอนอยู่บนพื้นยามนี้ร้องโอดโอยออกมา ทั้งยัง
เปล่งเสียงตำหนิซิวเหยาตั้งลั่นด้วยสรวลคำหยาบ หลี่ซิวเหยาขมวดคิ้ว
ก่อนจะก้มตัวลงฉีกเสื้อของศพโจรสลัดที่นอนอยู่ข้างเท้าออกมาเป็นริ้ว
แล้วหันกลับไปยึดริ้วผ้าเป็นเชือกแดงฉานนั้นเข้าปากของหัวหน้าใหญ่
อุดปากของอีกฝ่ายไว้

หลังจัดการเสร็จเขาก็ยึดตัวขึ้นมา สายตากวาดไปทางห้องกลาง
ที่ปิดประตูสนิทห้องนั้น

เมื่อครู่ขณะต่อสู้ห่างตาเขาเหลือบเห็นคนคุมเรือกับลูกเรือบนเรือ
ต่างแย่งกันหนีลงจากเรือ ยังมีหญิงรับใช้สูงวัยและสาวใช้ใช้แรงงาน
อีกสองสามคนหนีลงไปด้วย ทว่าแม่นางผู้นั้นกลับไม่ได้หนี แม้แต่ใบหน้า
ก็ยังไม่โผล่ออกมา

ไม่รู้นางตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ ร่างกายแข็งทื่อไม่มีแม้แต่ริ้วแรง
จะหนีไปแล้ว หรือเป็นเพราะนางเชื่อใจเขา คิดว่าเขาสามารถปราบ
โจรสลัดเหล่านี้ได้ จึงอยู่เสียบๆ ในห้อง รอให้สถานการณ์มันคงกันแน่

ครั้นแล้วเขาก็ยิ้มเยาะตนเองออกมาอีก ทุกคนเพียงได้มาพบกัน

โดยบังเอิญ เพิ่งพบหน้าคราแรกนางจะเชื่อใจเขาได้อย่างไร เกรงว่านางคงตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่มีแรงหนีเสียมากกว่า

ในใจเขากำลังคิดจะไปเคาะประตูบอกแม่นางผู้้นว่าปลอดภัยออกมาได้แล้วดีหรือไม่ ฉับพลันนั้นก็มองเห็นริมฝั่งมีคนจำนวนมากเดินถือคบไฟมาพร้อมกับเสียงดังเซ็งแซ่

หลี่ซิวเหยาใจหายวูบ มือขวาแตะบนด้ามกระบี่อ่อนตรงเอวอีกครั้งเวลานี้ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา เป็นฉิ่งหึ่งกลับมาแล้ว

บนใบหน้าฉิ่งหึ่งเต็มไปด้วยความยินดี พุดขึ้นอย่างดีใจว่า "คุณชายเมื่อครู่ฆ่าลงจากเรือ กำลังจะไปหาคนมาถามว่าที่ว่าการอำเภออยู่ที่ใด กลับเห็นทางด้านหน้ามีทหารกองหนึ่งเดินมา พอเข้าไปถามดูถึงได้รู้ว่าคนคุมเรือที่หนีลงจากเรือก่อนหน้านี้ได้ไปแจ้งทางการ นายอำเภอจึงส่งเจ้าหน้าที่ติดตามคนคุมเรือมาขอรับ"

หลี่ซิวเหยาได้ยินเช่นนั้นถึงได้เก็บมือขวาที่วางอยู่บนด้ามกระบี่กลับมา

เวลานี้คนคุมเรือได้นำเจ้าหน้าที่กลุ่มนั้นขึ้นเรือมาแล้ว

ทุกพื้นที่มีแต่คบไฟส่องสว่าง ทำให้เห็นว่าบนดาดฟ้าเรือมีแต่เลือดและศพกลาดเกลื่อน บนผิวน้ำยังมีศพโจรสลัดที่ต้องถูกธนูตายอยู่อีกจำนวนมาก

เหล่าเจ้าหน้าที่ที่มาต่างตกใจจนสะดุ้งโหยง เงยหน้ามองหลี่ซิวเหยาที่ยืนมือโพล่หลังอยู่เบื้องหน้าพร้อมกัน

เห็นว่าคนหนุ่มผู้้นมีท่าทางสุขุมเยือกเย็น ถึงขั้นว่าชุดผ้าไหมสีเขียวครามบนตัวเขาไม่มีเลือดเปื้อนแม้แต่หยดเดียว

เกิดในมอक्तिไม่อาจพิศทุกคน 1

เจ้าหน้าที่แห่งวังผู้เป็นหัวหน้าก้าวขึ้นหน้ามา เอ่ยปากถามด้วยน้ำเสียงไม่ยอมเชื่ออย่างที่สุดทันที่ "โจรสลัดเหล่านี้ล้วนเป็นท่านสังหารเพียงลำพัง?"

หลี่ชิวเหยาเพียงพยักหน้า มิได้พูดอะไร

เจ้าหน้าที่หวังสูดหายใจเย็นเยียบ รู้สึกว่าคนตรงหน้าไม่ใช่คนโดยสิ้นเชิง

ฟังต้องรู้ว่าโจรสลัดเหล่านี้โหดเหี้ยมห้าวหาญเป็นที่สุด สร้างความยุ่งยากให้พวกเขามานานแล้ว นายอำเภอจัดกำลังพลไปล้อมปราบหลายครั้ง แต่ก็ล้วนเสียหายหนักกลับมา ไม่อาจปราบได้เสียที ทว่าตอนนี้โจรสลัดที่เหี้ยมหาญเหล่านี้กลับถูกคนหนุ่มที่ดูมีอายุเพียงยี่สิบเช่นนี้ปราบปรามสังหารทิ้งด้วยตัวคนเดียว

หัวใจเจ้าหน้าที่หวังสั่นรัว เขายังเคารพต่อท่าทีของหลี่ชิวเหยา มากกว่าเดิม "ขอเรียนถามว่าท่านมีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร เป็นคนที่ใดหรือ"

คนเช่นนั้นหากรั้งอยู่ที่อื่นต่อได้ ต่อไปยังต้องกลัวโจรสลัดอะไรอีก ไม่ว่าโจรอะไรก็ไม่ต้องกลัวแล้ว

หลี่ชิวเหยาองเขาปราดหนึ่ง เพียงตอบสั้นๆ ว่า "ข้าแซ่หลี่"

เรื่องอื่นเขาไม่ได้พูดอะไรมากอีก

เจ้าหน้าที่หวังเองก็ไม่ได้ใส่ใจ ทางหนึ่งสั่งเจ้าหน้าที่ใต้บังคับบัญชาให้หามศพโจรสลัดทั้งหมดรวมถึงหัวหน้าใหญ่ที่ยังมีชีวิตอยู่กลับไปยังที่ว่าการอำเภอ ทางหนึ่งก็กล่าวกับหลี่ชิวเหยา "ยังต้องรบกวนให้ท่านตามข้าไปยังที่ว่าการอำเภอเพื่อพบนายอำเภอและบอกเล่าเรื่องในคืนนี้"

สักหน่อย"

นี่เป็นคำขอที่สมเหตุสมผล หลีซิวเหยาจึงไม่ปฏิเสธ

เจ้าหน้าที่หวังหันกลับไปถามคนคุมเรือที่ด้านหลังเขาอีกว่า "บนเรือนี้ของเจ้ายังมีผู้ใดอีกหรือไม่ ล้วนต้องตามเข้าไปที่ว่าการอำเภอด้วยกันทั้งหมด เพื่อบอกเล่าเรื่องในคืนนี้ต่อนายอำเภอให้ชัดเจน"

คนคุมเรือยื่นมือแนบลำตัว กล่าวตอบอย่างนอบน้อม "บนเรือนี้ของผู้ยังยั้งมีแม่นางที่จะไปเมืองหลวงและสาวใช้ของนางอีกไม่กี่คน"

เจ้าหน้าที่หวังจึงถามว่า "แม่นางผู้นั้นตอนนี้อยู่ที่ใด"

คนคุมเรือยื่นมือชี้ห้องกลาง "แม่นางท่านนั้นอยู่ในห้องนั้นมาตลอดตั้งแต่ขึ้นเรือมาจากฉางโจว"

เจ้าหน้าที่หวังเห็นห้องที่คนคุมเรือชี้ในตอนนี้เป็นประตูยังคงปิดสนิท จึงเรียกให้เจ้าหน้าที่คนหนึ่งทางด้านข้างเดินไปเคาะประตู

เจ้าหน้าที่ผู้นั้นรับคำ ก่อนเดินไปยกมือเคาะ

เวลานี้หลีซิวเหยาก็นั่งตามองทางนั้นอยู่เช่นกัน นิ้วชี้มือขวาที่ไพล่หลังอยู่กระดิกน้อยๆ

ได้ยินเสียงเอี้ยดฮึดดังเบาๆ มีแม่นางในชุดเสื้อกั๊กตัวยาวสีเขียวขี้ม้า หน้าตางามแฉล้มนางหนึ่งเดินออกมา สายตามองคนจำนวนมากที่ยืนอยู่บนดาดฟ้าเรืออึดใจหนึ่ง จากนั้นก็หันหน้าไปพูดเสียงเบา "คุณหนู ท่านออกมาเกิดเจ้าคะ"

จากนั้นคนทั้งหลายก็เห็นแม่นางอีกคนเดินออกมาทันที

นางสวมเสื้อนอกตัวยาวแขนกว้างทำจากผ้าตัวนลายดอกสีฟ้าอ่อนและกระโปรงผ้าไหมบางสีขาว ด้านนอกคลุมด้วยเสื้อคลุมผ้าตัวน

เกิดในมออีกทีไม่เอาสภาพสักคนละ 1

สีม่วงอมน้ำเงินอ่อนอีกตัว ดูเรียบสะอาดตาอย่างที่สุด ทว่ายามนี้นาง
ก้มหน้าน้อยๆ คนทั้งหลายจึงมองเห็นรูปโฉมนางไม่ชัด

เจ้าหน้าที่หวังก้าวมาข้างหน้าสองสามก้าว กุมหมัดคารวะพลางกล่าว
"รบกวนแม่นางแล้ว ทว่าตามกฎ คนบนเรือล้วนต้องไปที่ว่าการอำเภอ
สักเที่ยวหนึ่งเพื่อเล่าเรื่องที่ได้เห็นในคืนนี้ให้นายอำเภอฟัง"

เนื่องจากเห็นอีกฝ่ายเป็นหญิงสาวอายุน้อย เสียงของเจ้าหน้าที่หวัง
จึงอดจะเบาลงกว่าปกติสองส่วนไม่ได้

"ท่านเกรงใจแล้ว เรื่องนี้สมควรกระทำ"

เส้นหยวนยอบตัวคารวะเขา ก่อนกล่าวด้วยเสียงสงบนิ่ง
หลืซิวเหยาได้ยินเสียงนางสงบนิ่ง ทั้งตัวคนก็ดูสงบเยือกเย็น ในใจ
จึงคิดว่าเมื่อครู่นางคงไม่ได้ตกใจจนขวัญกระเจิง

เวลานี้ก็เห็นเส้นหยวนงยหน้าขึ้นมา

ยามนี้แสงจันทร์ส่องสว่าง แสงจากคบเพลิงก็ส่องไปทั่วทุกพื้นที่
หลืซิวเหยาจึงมองเห็นใบหน้าของเส้นหยวนชัดเจนทันที

เขาตกใจเล็กน้อย

เป็นนาง?

เจ้าหน้าที่หวังกับบรรดาเจ้าหน้าที่ข้างกายเขามองเห็นสองตาของ
เส้นหยวนก็ล้วนตกตะลึงตาค้างไปเช่นกัน

แม่นางที่รูปโฉมงามเลิศเพียงนี้ ในชีวิตไม่เคยพบเคยเห็นมาก่อน
จริงๆ

ผ่านไปครู่ใหญ่เจ้าหน้าที่หวังถึงได้สติกลับมา ถ้อยคำที่เอื่อยยั้ง
เบาลงกว่าครู่ก่อน ประหนึ่งกลัวว่าเสียงดังนิดเดียวก็จะทำให้แม่นาง

ตรงหน้านี้ตกใจอย่างไรอย่างนั้น "เชิญแม่ นางตามข้าลงจากเรือไปยัง
ที่ว่าการอำเภอดิด"

เส้นหยวนพยักหน้า "รบกวนท่านแล้ว"

นางไม่ได้มองหลี่ซิวเหยาแม้แต่แวบเดียว เพียงเดินลงจากเรือ
ตามหลังเจ้าหน้าที่หวังไป

เส้นหยวนจำเรื่องเมื่อชาติที่แล้วได้อย่างชัดเจน ก่อนนางจะ
แต่งเข้าสู่สกุลหลี่นางไม่เคยพบหลี่ซิวเหยา เป็นวันที่สองหลังนางแต่งให้
หลี่ซิวหยวน ครอบครัวบ่าวสาวทำความคุ้นเคยกันที่จวนสกุลหลี่ นาง
ถึงได้พบหลี่ซิวเหยาเป็นครั้งแรก

และตอนนี้ในใจนางก็คิดว่า...จะเป็นไปได้อย่างไรที่หลี่ซิวเหยา
จดจำนางได้ สำหรับเขาแล้ว นางเป็นเพียงหญิงสาวแปลกหน้าที่บังเอิญ
ได้มาพบกันเท่านั้น หรือไม่เขาก็อาจรู้สึกว่านางมีจิตใจดี ยอมให้เขาขึ้นเรือ
พาเขาไปเมืองหลวงด้วย

ไม่ล่วงเกินเขาเช่นนี้อย่างไรก็เป็นเรื่องดี

เรื่องทุกอย่างหลังมาถึงที่ว่าการอำเภอนั้นราบรื่นยิ่ง

นายอำเภอดิดจิตใจที่โจรสลัดถูกปราบปรามสังหารทิ้งจนหมด
หากนำเรื่องนี้รายงานต่อเบื้องบน ทางนั้นจะต้องตรวจวัดเขาแน่นอน
เดิมเขาอยากจะรังตัวหลี่ซิวเหยาไว้เป็นมือปราบในที่ว่าการของตน แต่
ครั้งนี้ได้รู้เรื่องทีอีกฝ่ายเดิมที่เป็นถึงแม่ทัพลาดตระเวนแห่งเมืองเหลียว
ได้รับหนังสือจากกรมขุนนางให้ไปรายงานตัวกับกรมทหาร เขากลับ
เดินลงจากที่นั่งมาคารวะหลี่ซิวเหยาทันที

เกิดในอีกทีไม่เอาสิทุกคน 1

ตำแหน่งของแม่ทัพลาดตระเวนสูงกว่านายอำเภอ มีหน้าข้าตอนนี้
หลี่ชิวเหยาได้เข้าเมืองหลวง สุานะจะต้องสูงขึ้นอีกแน่นอน

หลังจากนั้นนายอำเภอก็ถามถึงประวัติครอบครัวของเส้นหยวน
แน่นอนว่าคืบนี้เกิดเรื่องราวใหญ่โตเพียงนี้ ตามกฎแล้วคนบนเรือ
ล้วนต้องบอกฐานะของตนเองออกมาให้ชัดเจน เส้นหยวนไม่มีทางเลือก
จึงได้แต่บอกประวัติครอบครัวของตนออกไป

ครั้นนายอำเภอได้ยินว่าบิดาของเส้นหยวนคือรองเสนาบดี
กองงานไต่ถามคนปัจจุบัน ท่าทีที่มีต่อนางก็ยิ่งนอบน้อมกว่าเดิม

หลังซักถามทุกเรื่องจนชัดเจนแล้ว นายอำเภอก็ออกคำสั่งนำตัว
หัวหน้าโจรสลัดไปขังคุกนักโทษประหาร รอแค่รายงานเบื่องบนและ
เลือกวันได้แล้วก็ทำการประหารชีวิต ส่วนหลี่ชิวเหยาและเส้นหยวนนั้น
นายอำเภอได้ให้คนไปจ้างม้าและเกี้ยวมา แล้วไปส่งคนทั้งสองกลับเรือ
ด้วยตนเอง

6

เส้นหยวนเดินวันระยะตามหลังหลิขิวเหยาสองก้าว เขียบ
ไม้กระดานขึ้นเรืออย่างเงียบๆ

คนทั้งสองต่างไม่ได้พูดอะไร จวบจนใกล้จะถึงห้องพักของตนเอง
เส้นหยวนถึงได้ยอบตัวครวระหลิขิวเหยา หลุบตามองต่ำพลงเอ่ยปากพูด
"เรื่องในคืนนี้ต้องขอบคุณคุณชายมากที่ให้การช่วยเหลือ"

คืนนี้หากไม่มีหลิขิวเหยาอยู่ นางกับผู้ติดตามคงถูกโจรสลัดเหล่านั้น
ปล้นเป็นแน่แท้ เมื่อคิดดูเช่นนั้น การที่ไม่กี่วันก่อนยอมให้หลิขิวเหยา
ขึ้นเรือมานั้น สุดทำยากก็กลายเป็นช่วยตัวนางเองเอาไว้ด้วย คิดถึงตรงนี้
เส้นหยวนก็อดรู้สึกสะท้อนใจไม่ได้

เดิมนึกว่าชาตินี้จะไม่ต้องมีความสัมพันธ์ยุ่งเกี่ยวใดๆ กับคน
สกุลหลิอีก แต่สุดท้ายนางก็ยังติดค้างบุญคุณช่วยชีวิตนี้ต่อหลิขิวเหยา
แล้ว

เกิดในม็อกที่ไม้ออกาฬิกุล 1

หลี่ซิวเหยาได้ยืนก้มหน้ากลับมามองนาง

แสงจันทร์กระจ่างสีนวลอ่อนส่องลงบนร่างสาวน้อยเบื้องหน้า
นางสวมชุดสีเขียวสะอาดตา ทั้งตัวคนดูเฉยเมยสงบนิ่งอย่างยิ่ง

เรื่องเมื่อครู่ถึงกับไม่ได้ทำให้นางตกใจ? เขาจำได้ว่าเวลานั้น
นางป็นขึ้นต้นหม่อม ฤกษ์ตัวหนึ่งบนนั้นทำให้ตกใจจนกรีดร้องออกมา
หูของเขาเกือบจะถูกนางทำให้หนวกไปแล้ว

หลี่ซิวเหยา รู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย ทว่าบนใบหน้าเขาไม่ได้แสดง
อารมณ์ผิดปกติอะไรออกมา เพียงกล่าวอย่างราบเรียบเป็นพิธีรีตองว่า
"แม่นางเส้นแครงใจแล้ว ทุกคนอยู่บนเรือลำเดียวกัน นี่เป็นเรื่องที่ผู้แซ่หลี่
สมควรทำ"

เส้นหยวนยอบตัวคารวะหลี่ซิวเหยาอีกครั้ง "ดีแล้ว คุณชายรีบไป
พักผ่อนเถิด ข้าขอตัวก่อน"

หลังพูดจบเส้นหยวนก็ก้มหน้าลง ก่อนพาไฉ่เว่ยและพวกฉางหมัวม้วน
กลับเข้าห้องพักของตนเอง

หลี่ซิวเหยา มองเงาหลังแบบบางของนางแวบหนึ่ง ก่อนพาฉีหมิง
ตรงกลับห้องด้านหลังโดยไม่ได้พูดอะไรอีก

ยังดีที่วันถัดมาทิศทางลมเปลี่ยนแล้ว ธงวัดทิศทางลมบนเรือค่อยๆ
ขยับหมุน คนคุมเรือสั่งลูกเรือให้ชักใบเรือขึ้น ปลดเชือกออก แล้วเรือ
ก็มุ่งหน้าออกเดินทางต่อไป

คนคุมเรืออยากจะไปจากที่นี่ใจจะขาดอยู่แล้ว แม้เมื่อคืนใจรสลด
จะถูกหลี่ซิวเหยาสังหารเรียบ แต่ลูกเรือคนหนึ่งของเขา ก็ถูกใจรสลดฆ่าตาย

ขณะหนีเอาชีวิตรอด ทั้งยังมีอีกสองคนได้รับบาดเจ็บ นี่เป็นเรื่องที่จะจบลงได้ด้วยเงินเท่านั้น

คนคุมเรือจึงเริ่มไม่พอใจ รู้สึกว่างานที่เขารับมาครานี้ไม่เพียงไม่ได้กำไร แต่ตนเองยังต้องเสียเงินด้วย มีหน้าที่อย่างเจอเคราะห์หนักอย่างน้อยภายในปีนี้เขาก็ไม่ยอมรับงานอีกแล้ว

ยังดีที่หลังจากนั้นหลี่ชิวเหยากับเส้นหยวนต่างให้คนนำเงินมาให้เขานอกเหนือจากค่าเรือ ซ้ำยังเป็นจำนวนไม่ใช่น้อย นับแล้วยังพอให้เขาไม่ต้องรับงานในปีหน้าได้ทั้งปี

เช่นนี้คนคุมเรือถึงได้พอใจขึ้นมา เริ่มให้การดูแลเรื่องอาหารการกินในแต่ละวันของหลี่ชิวเหยาและเส้นหยวนมากกว่าเดิม

สามวันต่อจากนั้นเรือลั่นแล่นตามลม ระหว่งนั้นก็ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นอีก จึงมาถึงท่าเรือเมืองหลวงได้อย่างราบรื่นไร้อุปสรรค

ระหว่งสามวันนี้เส้นหยวนไม่ได้ก้าวออกนอกประตูห้องแม่แต่ก้าวเดียว หากไม่มีอะไรทำก็เพียงแค่นั่งอ่านหนังสือหรือไม่ก็นั่งว่างๆ อยู่ในห้อง แม้จะอุดอู้ไปบ้าง แต่อย่างน้อยการทำเช่นนี้ก็สามารรถเลี้ยงไม่ต้องพบเจอหลี่ชิวเหยาได้

ครั้นถึงท่าเรือ ขณะนางจับมือไขว่ประกอองตัวก้าวลงจากเรือและเดินไปบนไม้กระดาน ก็มองเห็นหลี่ชิวเหยาเฝ้าอยู่เบื้องหน้าพอดี

หลี่ชิวเหยามองเห็นนางลงจากเรือก็ใช้สายตาบอกให้ฉีหมิงหยิบเงินสองก้อนออกมา "นี่เป็นค่าเรือ แม่ นางเส้นโปรดรับไว้"

เส้นหยวนนิ่งงันไปเล็กน้อย นึกอยากหัวเราะอยู่บ้าง ทว่าสุดท้ายนางก็กลืนเอาไว้

เกิดในมออีกทีไม่เอาสภาพสักคนละ 1

เขาไม่ยอมติดค้ำน้ำใจผู้อื่นอย่างที่คุณคิดจริงๆ ทว่าเงินนี้...

"คุณชายหลี่ บุญคุณช่วยชีวิตของท่าน ข้ายังไม่รู้หนทางจะตอบแทนเลย จะยังกล้ารับค่าเรือจากท่านได้อย่างไรกัน" เส้นหยวนยอบตัวคารวะเขา ก่อนกล่าวต่อทันที "ข้าอยากกลับจวนแล้ว ขอลาคุณชายตรงนี้"

บนท่าเรือมีคนที่บ้านส่งมารับเส้นหยวน หลังจากนางกล่าวอำลาหลี่ชิวเหยาแล้ว ก็จับมือไขว่คว้าขึ้นรถม้าประดับแพรสีเขียวที่จอดอยู่ข้างๆ ทันที ทั้งยังปลดม่านสีเขียวอ่อนทางด้านหน้าให้ปิดลงมาด้วย

คราวนี้เส้นหยวนถึงค่อยผ่อนลมหายใจออกมาเบาๆ คลายมือขวาที่กำแน่นมาโดยตลอดออก

ในที่สุดก็ไม่ต้องเผชิญหน้ากับหลี่ชิวเหยาอีกแล้ว

ไม่รู้เหตุใดทุกครั้งที่เผชิญหน้ากับเขา นางมักจะรู้สึกประหม่าอย่างห้ามตนเองไม่ได้ แต่ละถ้อยคำที่พูดกับเขาล้วนต้องใคร่ครวญอย่างระวัง ไม่กล้าให้มีข้อผิดพลาด

เส้นหยวนปลอบตนเองว่าจะต้องเป็นเพราะข่าวเกี่ยวกับหลี่ชิวเหยาที่นางได้ยินเมื่อชาติก่อนล้วนพูดถึงแต่ความโหดร้ายทารุณ ความโหดเหี้ยมอำมหิต และอารมณ์อันไม่คงเส้นคงวาของเขา ดังนั้นในใจถึงได้เกรงกลัวเขาเป็นที่สุด

มีหน้าซ้ำขณะเขาสู้กับพวกโจรสลัดเพียงลำพังในคืนนั้น เพลงกระบี่ก็โหดเหี้ยมยิ่งยวด แต่ละครบวนท่าล้วนมุ่งไปที่จุดตายของผู้ซึ่งสภาพเหตุการณ์ก็มองเลียดจริงๆ อันที่จริงนางยังถูกทำให้ตกใจอยู่บ้าง

ทว่าตอนนี้ดีแล้ว ภายหน้าพวกนางน่าจะไม่มีโอกาสให้พบหน้ากันอีก

สารพัดหวิดเสี้ยวในมือ รถม้าก็เคลื่อนออกจากท่าเรือไปอย่างช้าๆ
ฉีเหม็งมองรถม้าเคลื่อนจากไปพลางหันหน้ามากล่าวกับหลี่ชิวเหยา
"คุณชาย ไฉนเข้าใจรู้สึกว่ามีนางเสี้ยนท่านนี้หลบหน้าท่านอยู่บ้างแล้ว
ขอรับ"

หลี่ชิวเหยาเก็บสายตาที่มองรถม้ากลับมา ก่อนเลื่อนไปมองฉีเหม็ง
"ข้าไม่เคยรู้เลยว่าเจ้าสนใจเรื่องผู้อื่นเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไร"

เสียงเขาเยียบเย็นอยู่บ้าง ฉีเหม็งได้ยินแล้วใจหายวาบ รีบก้มหน้าลง
กล่าวตอบอย่างเคารพนบนอบ "ผู้น้อยมิกล้า"

หลี่ชิวเหยาองเขาปราดหนึ่ง ไม่ได้พูดอะไรอีก ก่อนจะก้าวเท้า
เดินนำหน้าไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)